

EN GUIDE

Herren välsigne Dig, broder Neville!

Så glad att få vara tillbaka i församlingen ikväll. Bara litet grand hes. Liksom ett långt Budskap i förmiddags och jag är förvisso glad, att det var här ändå. Och jag tyckte om Det själv, att bära fram Det, och jag hoppas, att Ni tyckte om att höra Det. [Församlingen säger: "Amen." — Utg.]

² Glöm nu inte, kom alltid ihåg detta, att det är de här sakerna, som bygger Kristi tjänare! Ser Ni, tro först, sedan kraft. Och kom nu ihåg, Den Helige Ande kan inte sätta toppen på Guds byggnad, förrän de här sakerna fungerar genom Anden. Vad man än gör, ser Ni. Det är de här sakerna, som bygger Kristi Kropp, ser Ni, de här sakerna. Glöm nu inte detta, att detta *här är* först, det är ens tro. Kraft, kunskap osv. ska läggas till till det, tills Kristi fullständiga gestalt uppenbaras, sedan kommer Den Helige Ande över den och beseglar den som en enda Kropp. De här sakerna måste till. Därför sa Jesus: "På sin frukt känns de igen." Frukt, ser Ni! Man skulle inte kunna bära frukt utan de här sakerna, som bär den i en. Och sedan, då allt det här tar världslighetens och — och ogudaktighetens plats osv., då är all otro utkastad, då allt, som hör världen till, har dött, då är det ingenting annat än en ny skapelse i Kristus. Och då säger Efesierbrevet 4:30: "Bedröva inte Guds Helige Ande, med vilken Ni är beseglade till Er återlösnings dag!" Beseglade in i Guds Rike! Glöm nu inte det där! Håll det i minnet nu, *de här* sakerna måste till först. Sedan är beseglingen Den Helige Ande, Toppen, som beseglar in oss i Kroppen. All right.

³ Vi har ett — ett böneämne nu för syster Little från Chicago, hennes man har varit i en bilolycka och ligger precis vid dödens port, syster Little. Och Edith Wright, vår lilla syster här, som vi har känt så länge, hon är mycket, mycket dålig i sitt hem ikväll och de ville meddela församlingen detta, så vi alla skulle kunna be tillsammans för det här böneämnet. Och låt oss nu böja våra huvuden bara ett ögonblick!

⁴ Vår käre Himmelske Fader, vi samlas (genom tron) runt Guds Tron och vi ber om gudomligt förbarmande för de här böneämnena. Broder Little, en bilolycka, nära döden. Gud, hjälp honom! Må Den Helige Ande vara vid hans sängkant och föra honom tillbaka till oss, Herre! Och lilla Edith Wright där nere, jag ber, Gud, att Den Helige Ande ska vara bredvid hennes säng ikväll och återge henne hennes hälsa igen! Bevilja det, Fader! Du har lovat de här sakerna och vi tror på dem. Och som vi tänkte i förmiddags, betyder avståndet ingenting

för Dig, Du är precis lika mäktig i en världsdal, som Du är i den andra, för Du är allestädes närvarande, allsmäktig och obegränsad. Och vi ber, Fader, att Du ska ge oss det vi bett om genom Jesu Kristi Namn. Amen.

⁵ Mycket glad att få vara inne ikväll igen för att . . . Och jag vet, att det är hett. Det här är tre möten i rad och det är . . . Jag vet, att en del av Er har så mycket som femhundra engelska mil att köra mellan nu och imorgon. Och då jag startar efter morgondagen, har jag fjortonhundra att köra efter det. Så, så jag — jag litar på, att det har varit en härlig tid för Er allesammans. Och det har varit en härlig tid för mig att besöka Er. Det är bara en enda sak vi har önskat oss, så många har måst avvisas, för att det inte har funnits plats, vi kan inte fylla gångarna alltför mycket, brandkåren skulle inte tillåta det. Så nu försöker vi få en litet större kyrka, så att vi, då vi kommer in, kan ha sittplats åt människorna.

⁶ Och nu, när som helst, är Ni alltid välkomna hit till tabernaklet, där vi inte har någon trosbekännelse utom Kristus, ingen lag utom kärlek, ingen bok utom Bibeln. Och så . . . Och vår pastor är broder Orman Neville här. Och vi har församlingen här av — av många människor, som samlas här som ett all-samfunds-tabernakel, där man kommer hit och dyrkar Gud efter ens eget samvetes bud. Vi är alltid glada att få ha Er. Och så kom, då Ni kan, vi är alltid glada att få ta emot Er.

⁷ Och nästa gång nu, så långt jag vet, att vara tillsammans med Er, kommer att bli sedan kyrkan är färdig. Och då vill jag, efter *Församlingstidsåldrarna*, då vill vi sedan gå till de sju sista *Inseglen*, och de sju sista *Inseglen* i Uppenbarelseboken, för att undervisa om Det.

⁸ Och nu är det så många gånger, som sjuka och plågade kommer, och under de där mötena, där syner är nödvändiga, och kommer för särskilda samtal. Om jag kommer in på det, då kan jag bara inte göra skillnad på dem och, nej, det är svårt för mig att tala efter det där. Och alla vet, att i våra helbrägdagörelsekampanjer sköter herr Baxter eller någon om predikandet, och jag kommer ut för att be för de sjuka, för det är bara litet ansträngande. Och jag höll på att be för några människor för några ögonblick sedan och så mötte jag ett litet barn här, som doktorerna . . . Någoting i dess rygg, det är medfött på något sätt. Då jag kom ut, såg jag det sitta där i ett gipsbandage. Det där barnet kommer aldrig att behöva vara ofärdigt så där, det kommer att bli bra. Visst kommer det det, ser Ni. Dvs. jag vet det. Ser Ni, jag är säker på det. Så vi vill ha vår tro och tro på Gud.

⁹ Var och en av Er, och många av Er är främlingar för mig, alla predikanterna osv. Om jag inte tar fel, är det här broder Crase. Är det riktigt? Broder Crase, jag — jag är skyldig Dig en ursäkt, för att jag inte kom dit upp på den där invigningen.

Kanske jag ska komma upp dit för ett veckoslut-möte, det kan väl vara lika bra. Är det riktigt? Uppe i Bloomington. Klarar Ni Er bra? Bra. En del av de här bröderna är predikanter, antar jag. Är Du predikant? Ja, sir. Herren välsigne Dig! Och hur många predikanter finns i byggnaden, låt oss se Din hand! Nåväl, det är bara fint. Vi är glada att ha Er här, bara så glada. Må Gud alltid välsigna Er!

¹⁰ Så att vi kan komma ut riktigt tidigt nu, en del av dem ska fara till Georgia, Tennessee, New York, överallt från ikväll, de startar ikväll. Kör nu försiktigt efter vägen! Om Du blir trött och Du inte vill fara till ett motell, kör av vägkanten och sov tills Du. . . Det är så jag gör. Ser Ni, kör bara av och sov! Kör inte, inte medan Du är trött! Det är oförsvarligt. Och kom ihåg, det är inte Dig, det är Din nästa Du måste akta. Förstår Du? Du vet, vart Du kommer, Du vet inte vart han kommer, så – så Du måste akta den människan. Så var säker på att Du är på Din vakt hela tiden, att se upp med det!

¹¹ Nu vill jag ikväll läsa ett litet stycke ur Skriften, som finns i Johannes Bok. De här små Skriftställena nu, som vi läser och hänvisar till, är till för att ge oss en grund för vad vi försöker säga. Och alltid, jag har aldrig en enda gång, såvitt jag minns, någonsin kommit till predikstolen för att försöka säga någonting bara för att säga någonting. Jag försöker alltid vänta, vaka, studera, be, tills jag känner, att jag har någonting, som skulle hjälpa människorna. Om jag inte kan vara till hjälp, behöver jag inte stå här, ser Ni. Var, försök att hjälpa! Och nu ikväll har naturligtvis större delen av vårt sällskap gett sig iväg sedan i förmiddags och de måste fara hem, många av dem. Men ikväll sa jag till Er, att om Ni stannade kvar, skulle vi försöka få bara ett cirka fyrtio minuters föredrag om någonting, som jag hoppas skulle hjälpa oss. Och nu ska vi basera det här på Johannes Evangelium, 16:e kapitlet och låt oss börja omkring 7:e versen i 16:e kapitlet och läsa till och med 15:e versen!

Dock säger jag Er sanningen. Det är nyttigt för Er, att jag går bort, för om jag inte går bort, kommer inte Hjälparen till Er. Men om jag far bort, ska jag sända honom till Er.

Och då han har kommit, ska han överbevisa världen om synd och om rättfärdighet och om dom.

Om synd, för att de inte tror på mig.

Om rättfärdighet, för jag går till min Fader, och Ni ser mig inte mer.

Om dom, för denna världens furste är dömd.

Jag har ännu många saker att säga Er, men Ni kan inte bära dem nu.

Men då han, sanningens Ande, har kommit, ska han leda Er in i hela sanningen, för han ska inte tala av sig själv, utan vad helst han hör, det ska han tala, och han ska visa Er saker, som ska komma.

För han ska förhärlika mig, för han ska ta av mitt och ska visa det för Er.

Allting, som Fadern har är — är mitt, därför sa jag, att han ska ta av mitt och ska visa det för Er.

¹² I den här 13:e versen nu. ”Men då Sanningens Ande har kommit, ska Han leda Er in i hela Sanningen. Då Sanningens Ande har kommit, ska Han leda Er in i hela Sanningen.” Vad är Sanning? Ordet. ”För Han ska tala, Han ska inte tala av Sig själv, utan vad Han hör, ska Han tala. Vad Han hör, ska Han tala.” Med andra ord, Han kommer att vara Den, som kommer att uppenbara saken, ser Ni. Och i 4:e kapitlet i Hebreerbrevet säger Bibeln att: ”Guds Ord är skarpare, kraftigare än ett tveeggat svärd, en — en upptäckare av sinnets, hjärtats tankar.” Ser Ni, ”Vad Han hör, ska Han tala och Han ska visa Er saker, som ska komma.” Förstår Ni? Vad kommer att göra det där? Den Helige Ande, som ska komma i Herren Jesu Namn.

¹³ Och jag skulle vilja ta de nästa fem minuterna till att dra Er uppmärksamhet till ordet ”guide”. *En guide*. Som Ni vet, har jag fått en hel del erfarenhet i skogarna. En guide, någon som kan visa en omkring. Man måste ha en guide, då man inte vet, vart man är på väg. Och eftersom jag känner till jakten och dess värld, har jag fått tillfälle att möta guider. Och jag är själv guide, i Colorado, för eftersom jag känner till landet, boskapsskötsel osv. kan jag guida i Colorado.

¹⁴ Nu måste en guide känna till vägen. Han måste veta, vart han är på väg och hur han ska ta vara på en efter vägen. Förstår Ni? Han måste se till, att man inte går vilse. En guide är en utvald man. Staten väljer ut den här mannen, om han är en guide. Och då man nu gör en resa in i vildmarken, där man kanske inte är van att gå, är det inte bra för en att gå utan en. Uppriktigt sagt, på en del ställen får man inte ens gå utan en, t. ex. Kanada. Guiden måste underteckna ens licens till skogvaktaren. Han måste skriva in sig och han är ansvarig för en. Om det händer en någonting, är det han, som är ansvarig. Han måste ta vara på en. Han måste se till, att man inte går vilse. Han måste vara säker på, att han inte skickar in en någonstans, så man inte hittar vägen tillbaka. Och om man går vilse, måste han känna till landet så väl, att han kan plocka upp en precis när som helst. Han måste kunna alla de här sakerna, annars kan han inte vara guide, han kan inte bli licensierad till att vara guide.

¹⁵ För de här sakerna måste man ibland få ett avtalat möte, ringa i förväg och göra förberedelser, boka att bli guidad. Och

om ens. . . Ibland har han fullt upp och han kan inte åta sig en, man måste skjuta upp det en tid, med — med den jordiske guiden. Man behöver aldrig göra det med Guds Guide, Han är alltid redo, alltid redo.

¹⁶ Om man nu inte har gjort de här förberedelserna och man tänker ta en tur in i vildmarken, dit man inte har varit förut, kan man gå vilse och omkomma. Man har ungefär en procents chans att komma ut ur vildmarken, dvs. om den inte är alltför tät, har man kanske en procents chans att komma ut på egen hand. Men om det är en mycket svår vildmark, långt bort, har man ingen chans att komma ut. Det finns inget sätt att göra det, för man befinner sig på dödsvandringen, och då — då är man färdig, då är det slut med en. Och nu kommer man att omkomma, om man inte har en guide, som känner till landet och vet, hur man ska komma tillbaka.

¹⁷ Många av Er känner till artikeln Ni har läst förra året ute i Tucson, Arizona, de där pojkscouterna. Ändå var de tränade att veta, hur de skulle ta vara på sig, de var scouter. Och de var inte bara vargungar, de var riktiga scouter. Och de tog en tur upp i bergen och en snöstorm kom, naturen ändrade position. Och då de fann sig vilse och de omkom allesammans, är det för att de. . . Någonting utöver det vanliga kom, de visste inte hur de skulle komma ut. Förstår Ni? Och jag har glömt, hur många pojkar det var, som omkom i bergen, fastän de hade helikoptrar och militären ute, och Nationalgardet och frivillig hjälp och allting. Men de var vilse, ingen visste var de var någonstans. Och de kunde inte ta vara på sig. De omkom allesammans i snön, för de visste inte om de gick mot öster, norr, väster eller söder, uppåt eller neråt eller hur det var, allting såg lika ut.

¹⁸ Nu vet en guide var han är, oavsett vädret. Han är — han är utrustad för det. Han vet, vad han gör. Han är förtrogen med allting. Han vet, hur allting ser ut, så han kan bara vara i mörkret och han skulle kunna känna en viss sak.

¹⁹ Till exempel, här är ett gammalt trick för en guide. Du vet, om man kan se stjärnorna, kan vem som helst säga i vilken riktning man går, om man ser på stjärnorna. Och man vill alltid ge akt på den enda sanna stjärnan. Det finns bara en enda sann stjärna och det är Nordstjärnan. Ser Ni, bara en enda, den står på samma ställe. Den representerar Kristus, densamme igår, idag och i evighet. Andra kan komma på avvägar, men Han förblir densamme. Församlingar kan dra en bort *häråt* eller någon drar en bort *däråt*, men inte Han, Han är alltid densamme.

²⁰ Nåväl, om Du nu inte kan se den här Nordstjärnan och det är mulet, om Du då vill lägga märke till det, om det är på dagen och Du är vilse, om Du ger akt på träden. Trädet är alltid, mossan är på trädets norrsida, för trädets sydsida får

mer sol än norrsidan. Men tänk om det är mörkt och Du inte kan se mossan! Om Du sluter Dina ögon och inte försöker tänka på någonting, slut Dina ögon och få tag på ett träd med slät bark, sätt Dina händer runt trädet så här, så att Dina fingrar möts och börja då röra Dig runt det där trädet riktigt sakta! Och då Du får tag på ett ställe, där barken är riktigt tjock, uppbruten, är det norrsidan (vindarna) och Du kan avgöra åt vilket håll Du vänder Dig, norr eller söder. Och så där, å, det finns många saker men det måste vara guider, för att veta, hur man ska göra de där sakerna. Bara en vanlig människa kommer upp dit och säger: "Jag känner ingen skillnad på det." Förstår Ni? Ser Ni, man måste vara tränad för den där guidningen.

²¹ Och de här pojkarna, inget tvivel om att de var bra scouter, de kanske kunde knyta knutar, de kanske kunde tända upp eld med stenar osv. så där. Men att hitta vägen ut, det är det, som är idén! De, de visste inte vägen ut, så därför omkom de allesammans, för att de inte tog med sig en guide.

²² En obetänksam far för två år sedan i Colorado, å, han gick upp i bergen, han hade en liten pojke ungefär sex, sju år gammal. Han skulle ta honom med på hans första rådjursjakt. Så de gick högt upp på berget och den lille pojken sa till sin pappa: "Jag håller på att bli trött."

²³ "Kom upp på min rygg! Vi är inte nog högt uppe än, rådjuren är högt uppe." Vidare och vidare och vidare gick mannen, tills han kom... Han visste inte, han var stadsmänniska. Han visste ingenting om hur han skulle jaga eller vart han skulle gå. Vem som helst, som vet någonting om vildmarken, vet att rådjur inte håller till högt uppe. De går inte dit upp. Getterna håller till där uppe, inte rådjuren. De är där nere, där de kan beta, de måste komma dit det finns någonting att äta. Och så, men den här mannen tänkte: "Om jag kommer högt upp i klipporna där uppe, finner jag en stor bock." Han hade sett en bild av någon, som stod på — stod på en klippa och han trodde, att det var där han skulle finna honom. Bry Dig inte om, vad det står i de där tidskrifterna, oj, ojoj, Du kommer att få en mardröm! Så, det finns bara en enda sak att göra, det är att ta en guide där Du vet, var Du är någonstans.

²⁴ Och den där fadern, det kom ett regn helt plötsligt där uppe, ett av de där snabba regnen, som kommer. Och mannen jagade alltför länge, tills det blev mörkt och han inte kunde finna vägen tillbaka. Och... Sedan kom vindarna över bergstopparna och han själv förflyttade sig fort och det är... .

²⁵ Man måste veta, hur man ska överleva, om man blir fast utomhus. Där är en sak till, veta hur man ska överleva! Jag har klättrat upp i träd och rutschat utför dem och klättrat upp i träd och rutschat utför, upp och ner så där, för att hålla mig

vid liv. Jag har tagit snö, då det kunde vara fyra fot på var sida, slagit sönder en stubbe och lagt ner den. Och så hungrig, att jag knappt kunde stå ut med det! Och slagit sönder de där gamla stubbarna och tänt på dem och låtit det bli hett och smält ner snön. Och sedan omkring klockan ett på morgonen, klockan två, dragit tillbaka stubbarna och lagt mig ner på den där varma marken för att hålla mig vid liv. Och man måste veta, hur man ska göra de där sakerna.

²⁶ Och den här mannen visste inte, vad han gjorde, han hade ingen med sig, som kunde leda honom. Och han höll sin egen lille son mot sitt bröst, tills han kände honom kallna och dö. Obetänksam! Om han bara hade tagit en guide med sig, kunde han ha tagit honom raka vägen tillbaka nerför berget oavsett vilken tid det var, ser Ni. Men han väntade, tills det blev mörkt, då kunde han inte se vägen vidare.

²⁷ Det är det, som är felet med de kristna idag. De väntar, tills mörkret faller, sedan finner man, att man for iväg utan Guiden. Guiden!

²⁸ Å, har Du någonsin sett en människa, som var vilse? Har någon någonsin fått uppleva, att hämta in en vilsekommen människa? Det är det ömkligaste man någonsin har sett. Då en människa går vilse, blir hon förvirrad. Hon vet inte, vad hon gör. Vi träffade på en man där ute, en pojke, och han hade varit vilse i skogen och han troddes. . . Han var skogsvaktare men han var i fel område och han gick vilse, åt fel håll. Och då de fann honom tre dagar senare, sprang han som en tokig och skrek så högt han kunde. Hans läppar var alldeles uppåtna och han kastade bort sitt gevär och han visste inte, vad han skulle göra. Och då hans egen bror, då. . . De måste ta fast honom och binda honom. Då hans egen bror kom till honom, slogs han mot honom som ett djur, försökte bita honom, han visste inte var han var någonstans. Varför? Han var vilsekommen. Och då en människa är vilse, är hon i ett förvirrat tillstånd. Och hon vet inte, att hon är i det tillståndet, för hennes förvillelse sänder den här febern över henne, och hon vet inte, var hon är och hur hon uppför sig.

²⁹ Så är det, då en människa är vilsekommen från Gud! Hon kommer att göra saker, som hon normalt inte gör. Hon kommer att göra saker, som – som det är bortom en människas tankar att göra. En människa, som kommit vilse från Gud, en församling, som kommit vilse från Gud, en församling, som har gått bort ifrån Gud, kommit bort ifrån Guds Bibels principer, kommer att göra saker, som man ibland inte skulle vänta sig att finna i en den levande Gudens församling. De får sina pengar från bingospel, lotterispel, hasardspel, vad som helst, som de kan göra. De lär vad som helst, låter vad som helst klara sig igenom, klappar människor, som är stora betalare i församlingen, på ryggen, osv. så där, för att låta dem komma undan med det.

Det där är riktigt. Tillsätter diakoner, som har varit gifta fyra eller fem gånger, bara för att komma undan med det, för att få ändarna att passa samman. Det finns bara en ände man måste få att passa, det är ens förpliktelse gentemot Gud. Stå och säg Sanningen! Vilsekommen, en vilsekommen människa är i ett förvirrat tillstånd, hon är en vettvilling.

³⁰ Guiden har förstånd om hur han ska gå och vad han ska göra. Gud . . . Gud har alltid sänt en guide till Sitt folk. Gud har aldrig svikit. Han sänder en guide men man måste ta emot den guiden. Förstår Ni? Man måste tro det. Man måste gå den vägen han säger. Om man kommer in i vildmarken och ens guide säger: "Vi går *den här vägen*.", och man ändå tänker, att man ska gå *den där vägen*, kommer man att gå vilse. Sedan då man . . . Gud sänder oss en guide för att leda oss, måste vi följa den guiden. Vad vi än tycker, vad som ser förnuftigt ut och vad som ser löjligt ut, ska inte vi underlydande dividera om, guiden är den ende.

³¹ Gud sände profeter i Gamla Testamentet. De var guider, för Guds Ord kom till profeten. De var guider. De undervisade människorna, som vi hade igår kväll, om Jesaja och Ussia. De var undervisade och de undervisade människorna och ledde dem. Och nu har Gud alltid sänt Sina guider, Han har aldrig någonsin varit utan guide, genom alla tidsåldrarna. Gud har alltid haft någon, som representerade Honom på här på jorden, i alla tidsåldrar.

³² Ibland kommer de nu bort från guiden, "ur kurs", som vi kallar det. Då Jesus var här på jorden, kommer Ni inte ihåg, att Jesus sa till fariséerna: "Ni blinda guider"? Blinda guider, blinda för andliga ting. Förstår Ni? Det var nu meningen, att de skulle vara guider, guider för människorna, som ledde människorna till frälsning. Men Jesus sa: "Ni är blinda!" Och Han sa: "Låt dem vara, för om de blinda leder de blinda, faller de då inte båda i diket?" Blinda guider! Å, så världen har blivit besmittad med det, blind guidning! Han vill inte, att man ska lita på sitt eget förstånd. Gud vill inte, att man ska lita på sitt eget förstånd eller sina tankar eller några människo-gjorda tankar.

³³ Gud sänder en Guide och Gud vill, att man ska komma ihåg, att det är Hans utnämnda Guide. Och vi måste minnas Honom. Här står det, Jesus säger: "Jag ska inte lämna Er, utan jag ska be Fadern och Han kommer att sända Er en annan Hjälpare." Och den Hjälparen, då Han skulle komma, skulle Han leda oss till hela Sanningen. Och Guds Ord är Sanningen och Ordet är Kristus: "Jag är Vägen, Sanningen och Livet." Han är Ordet: "I begynnelsen var Ordet och Ordet var hos Gud, Ordet var Gud. Och Ordet blev kött och bodde ibland oss." Så om vi följer den rätte, sanne Guiden, Den Helige Ande, skulle Han berätta för oss, vad Han hade sett, vad Han hade hört, och Han skulle visa oss saker, som ska komma. Amen. Var så god! Han kommer att visa Dig saker, som ska komma.

³⁴ Och då församlingarna idag avvisar Det, hur kan vi någonsin vänta oss att gå till Himmelen? Då Den Helige Ande sändes till oss som Guide, tar vi någon kardinal, någon biskop, någon övertillsyningsman eller något liknande till att leda oss, då Den Helige Ande gavs till oss för att leda oss.

³⁵ Och Den Helige Ande talar alltid om Ordet. ”Jag har många saker att tala om för Er, Ni kan inte förstå Det nu men då Han kommer, ska Han leda Er till Det.” Det är orsaken till, att Inseglan kommer. Vid avslutningen av det sjunde Inseglet, borde Guds hemlighet vara avslutad, att veta Vem Gud är, vad Han är, hur Han lever, Hans natur, Hans Varelse. Det är meningen, att Ni ska vara ända *här* uppe vid den tiden, ser Ni, föra oss in i Guds söners och döttrars fulla gestalt, en Församling, som är tvagen i Kristi Blod, som är köpt utan pengar, är betald med Jesu Kristi Blod.

³⁶ Här är vi nu, en Guide, och Han är Guds föreskrivna Guide. Nu går vi genom en vildmark och vi är på väg någonstans och vi kan inte klara oss utan den här Guiden. Och någon skulle bara våga försöka sätta någon annan guide i stället! Om man gör det, tar han en bort från vägen. Den här Guiden vet vägen! Han känner varenda tum av vägen. Han vet om varenda tanke, som finns i Ditt hjärta. Han känner varenda en, som är här. Han vet, vem Du är och vad Du har gjort och allting om Dig. Han är Guds Guide, Den Helige Ande, och kommer att uppenbara saker för Dig och kommer att berätta saker Han har hört, kan repetera Dina ord ordagrant och säga, vad Du sa. Amen. Tala om för Dig vad Du har varit, vad Du har, vart Du är på väg. En Guide, den korrekta Guiden, och Han kommer att leda Dig till hela Sanningen och Hans Ord är Sanningen.

³⁷ Den Helige Ande kommer nu aldrig att bli, säga ”amen” till något slags människo-gjord trosbekännelse. Den kommer bara att interpunktera Guds Ord med ”amen”, för att Det är så. Den Helige Ande kommer inte att leda en någon annan väg. Nu är det underliga, att vi alla, alla våra stora trossamfund och sådant, vi gör var och en anspråk på att vara ledda av Den Helige Ande, och det är lika stor skillnad, som det är på dag och natt, i oss allesammans.

³⁸ Men då Paulus, den där lille fariséen, som fick Den Helige Ande, då Ananias döpte honom, och han for till Arabien och studerade i tre år, kom tillbaka, och konsulterade aldrig församlingen ifråga om någonting på fjorton år och då han kom och träffade Petrus, överhuvudet för församlingen i Jerusalem, var de eniga om Läran. Varför? Samme Helige Ande! Då Petrus döpte i Jesu Kristi Namn, gjorde Paulus det samma, utan att någon hade sagt till honom. Då Petrus lärde om Den Helige Andes dop och helgelse osv., gjorde Paulus samma sak, utan att konsultera församlingen, för det var samma Guide. Hur kan vi då vara det idag, då folk förnekar

de här sanningarna? Då Petrus lärde det han gjorde om sättet församlingen skulle ställas i ordning, hade Paulus samma Lära, för de hade samma Guide.

³⁹ Guiden kommer inte att ta över en på *det här* sättet och en på *det där* sättet och skicka den ene österut och den andre västerut. Han kommer att hålla Er samman. Och om vi bara vill låta Den Helige Ande hålla oss samman, kommer vi att vara ett. Om — om vi bara inte låter djävulen dra en bort på fel väg, kommer vi att vara ett hjärta, ett sinne, ett ackord, genom en Ande, Den Helige Ande, Guds Guide, som ska leda oss till hela Sanningen. Det är riktigt. Men man måste följa sin Guide. Ja, sir.

⁴⁰ Titta på Nikodemus, han behövde en Guide, fastän han var en duktig man. Han var lärare, omkring åttio år gammal. Han tillhörde fariséerna, eller — rättare sagt Stora Rådet, Rådsförsamlingen, Predikantförbundet. Han var en av deras största män, en lärare i Israel, en mästare på det. Tänk, en läromästare! Ja, han kunde lagarna, men då det kom till att bli född på nytt, behövde han en Guide. Han hungrade efter det. Han visste, att det måste finnas någonting annat. Hans ord till Kristus den där natten bevisade det. De bevisade också detta, känslan resten av dem hade, men ingen av dem hade precis den — den djärvhet, som han hade. Det var ingen av dem, som kunde komma dit upp och göra det han gjorde. Ni, människor, fördömer allesammans Nikodemus, för att han kom om natten. Han kom dit. Han kom fram. Jag känner en del människor, som inte ens vill starta, varken dag eller natt. Men han kom dit och han behövde en Guide och han sa: "Mästare, vi", från Stora Rådet, "vi vet, att Du är en Lärare, som kommit från Gud." Varför visste han det? Han bevisades ha rätt. Ser Ni, han ville veta, vad den här nya födelser betydde och han gick direkt till den Rätte, för Gud hade bevisat, att Den Här var Hans rätte Guide, Jesus. Titta, vad han sa: "Mästare, vi vet, att Du är en Lärare, som kommer från Gud, för ingen kan göra de saker, som Du gör, om inte Gud är med honom."

⁴¹ Det fanns ett bevis där, att det fanns en levande Gud inuti Honom. Det Han vittnade: "Inte Jag, som gör gärningarna, det är Min Fader, som bor i Mig. Sannerligen säger Jag till Er, Sonen kan inte göra någonting i Sig själv, utan vad Han ser Fadern göra, det gör Sonen likaså. Fadern verkar och Jag verkar än så länge." Med andra ord, Gud visade Honom vad Han skulle göra och Han gick och bara verkställde det. Han gjorde inte någonting, förrän Gud sa till Honom att göra det. Amen. Det är de verkliga, ärliga fakta om det. Om vi bara skulle ta och vänta, tills Anden manar oss att göra det! Så ska det vara. Och så var så komplett förlorad i Kristus, att Han inte måste knuffa omkring Dig, liksom Han gör med mig, utan vid första lilla nick av Hans huvud är Du redo och ingenting kommer att stoppa Dig, för Du vet, att det är Guds vilja.

⁴² Han behövde en Guide. Han var en Guide, som bevisats ha rätt. Han kunde bli ledd av den här Guiden, för han visste, att den här Guiden var inspirerad av Gud. Han visste, att de traditioner han hade tjänat, kanske genom fariséerna, sadducéerna och vad mer, han hade tjänat de där trosbekännelserna hela tiden och inte sett någonting ske. Men här kommer en Man in på scenen och säger, att Han är Bibelns utlovade Messias. Sedan vänder Han Sig om och utför Guds verkliga gärningar. Jesus sa: "Om Jag inte gör Min Faders gärningar, så tro mig inte! Men om Ni inte kan tro Mig, så tro själva gärningarna Jag gör, för de vittnar om Mig."

⁴³ Så, inget under att Nikodemus kunde säga: "Mästare, vi vet, att Du är en Lärare, som har kommit från Gud, för ingen kan göra de saker, som Du gör, om inte Gud är med honom." Ser Ni, han behövde en Guide, fastän han var sakens mästare. Han var sin församlings mästare. Han hade värdighet och han hade — han stod högt i rang och han var en stor man, otvivelaktigt respekterad av alla människor i landet. Men då det kom till att bli född på nytt, behövde han en Guide! Det gör vi också, ja, vi behövde en Guide.

⁴⁴ Kornelius, han var en stor man, en hedervärd man. Han byggde kyrkor. Han respekterade judarna, för han visste, att deras religion var rätt. Och han gav allmosor och han bad varenda dag men då Den Helige Ande kom (Någonting hade lagts till till församlingen), behövde han en Guide. Gud sände honom Den Helige Ande. Han sände Den i Petrus' person: "För medan Petrus ännu talade dessa Ord, föll Den Helige Ande över honom." [Blankt ställe på bandet. — Utg.] Gud använde Guiden genom Petrus. Han använde Den, för Han ledde Kornelius på rätt väg. Och medan han ännu talade, föll Den Helige Ande över de där hedningarna. Då sa han: "Kan någon människa förbjuda vatten, så att de här inte skulle bli döpta?" Ser Ni, det var fortfarande Guiden, som talade, inte Petrus. För det där var en skara jud... rättare sagt hedningar, "orena, smutsiga" för honom och han ville inte ens gå. Men Guiden sa: "Jag sänder Dig." Man gör saker, som man inte tror, att man skulle göra, då Guiden får full kontroll, då man låter Honom styra sig. Å, så underbart det är, att vara ledd av Den Helige Ande! Han är Guiden. All right. Han talade genom Petrus och sa till honom, vad han måste göra. Sedan då de allesammans fick Den Helige Ande, sa han: "Vi kan inte förbjuda vatten, eftersom dessa har fått Den Helige Ande liksom vi fick i begynnelsen." Och de döpte dem i Herren Jesu Namn. Vem ledde honom nu till att göra det där? Guiden som var i honom. Sa inte Jesus till dem: "Bekymra Er inte för vad Ni ska säga, för det är inte Ni, som talar, det är Fadern, som bor i Er, Han sköter om talandet."? Amen.

45 Hovmannen, som for ner från Jerusalem. Och Gud hade en Guide i världen på den tiden, Den Helige Ande, och Han hade en man där nere, som var fylld av denne Guide. Han var inte ens predikant, han var liksom någonting liknande en diakon. Och han var där nere och helade de sjuka och kastade ut djävlar och åstadkom stor uppståndelse, det var stor glädje i staden. Han hade hundratals människor samlade omkring sig och Guiden sa: ”Det där räcker till, låt oss gå tillbaka den här vägen!” Han ifrågasatte inte sin Guide.

46 Ifrågasätt aldrig Din Guides Ord! Följ Honom! Om Du inte gör det, går Du vilse. Och kom ihåg, då Du lämnar Honom, är Du ensam, så vi vill hålla oss tätt intill Guiden.

47 Så på vägen sa Han: ”Lämna den här skaran nu, Filippus, och gå ut i öknen, där det inte finns någon. Men jag sänder Dig dit ut och det kommer att finnas någon där, då jag får ut Dig dit.” Här kom en ensam hovman, han var en stor man hos drottningen nere i Etiopien. Så han kom ner och höll på att läsa Jesajas bok. Och Guiden sa: ”Gå nära vagnen!”

Och han sa: ”Förstår Du vad Du läser?”

48 Han sa: ”Hur skulle jag kunna förstå, då det inte finns någon, som vägleder mig?” Oj, oj! Men Filippus hade Guiden. Amen. Och han började från samma Skriftställe och predikade Kristus för honom. Amen. Guide! Berättade ingen trosbekännelse för honom, han berättade för honom om Guiden, Kristus! Och han döpte honom där ute i något vatten. Visst var det så. Å, så jag tycker om det där!

49 Då Israel lämnade Egypten för det utlovade landet, i 2 Mos. 13:21, visste Gud, att de aldrig hade rest den vägen förut. Det var bara 40 engelska mil [64,4 km] men ändå behövde de någonting, som gick med dem. De skulle komma att förlora orienteringen. Så Han, Gud, sände dem en Guide. 2 Mos. 13:21, någonting sådant här: ”Jag sänder Min Ängel framför Er, Eldstoden, för att hålla Er kvar på vägen.”, för att leda dem till det här utlovade landet. Och Israels barn följde den Guiden, Eldstoden (natten), Molnet om dagen. Då Den stannade, stannade de. Då Den reste, reste de. Och då Han fick dem nära landet och de inte var värdiga att gå över, ledde Han dem tillbaka in i öknen igen Han ville inte gå med dem.

50 Det är så det är med församlingen idag. Utan tvivel, genom Guds långmodighet idag, liksom den var på Noas tid, skulle församlingen ha varit borta, om den bara hade rättat sig och ställt sig i ordning. Men Han måste leda oss runt och runt och runt.

51 Lite visste Israel, då de ropade av glädje, då de såg Egyptens döda soldater, de drucknade hästarna, Faraos vagnar upp-och-ner-vända, de fick sin seger, Moses i Anden, sjöng i Anden, Mirjam dansade i Anden och Israels döttrar

sprang upp och ner för stranden sjungande och dansande, att de var bara några dagar från mjölk och honung. Lite visste de, att det var fyrtio år avlägset, för att de började knorra mot Gud och Guiden.

⁵² Och vi finner oss själva på samma sätt. Jag far till Shreveport härifrån. Och Den Helige Ande föll på Tacksägelsedagen för femtio år sedan, i — i Louisiana, på Tacksägelsedagen. Hur har inte församlingen fallit sedan den tiden! Inser Ni, att den Romersk-katolska kyrkan i sin begynnelse var pingstförsamlingen? Det är sanningen. Det är riktigt. Den var en pingstförsamling men de formella höga ämbetsmännen började komma in och ändra Guds Skriftställen efter sina traditioner, lägga till dogmer till Dem osv. Och titta, vad de har nu, inte ett dugg Skrift i någonting av det. De ersatte någonting med någonting annat, en brödbit i stället för Den Helige Ande. De ersatte nedsänkning med bestänkelse. De ersatte "Herren Jesus Kristus" med "Fadern, Sonen och Den Helige Ande." De ersatte alla de här Guds mäktiga sakerna, som var oss föreskrivna, och de är långt, långt borta, långt borta från den Skriftenliga Lärnan.

⁵³ Och Pingsten föll i Louisiana för femtio år sedan och om den består i tvåhundra år till, kommer den att vara längre borta än den katolska kyrkan är, om den fortsätter att falla som den har gjort de här gångna femtio åren, för de bara lägger till till det hela tiden, jämt och ständigt. De gammaldags predikanterna är borta. Gatumötena, man hör aldrig talas om ett. Allt vi har, är en massa Hollywood tillagt till det, kortklippta kvinnor, som bär shorts, uppmålade och allting annat och kallar sig kristna. Någon liten Ricky med en gitarr springer fram och tillbaka på stället och kvinnor med så snäva kläder på sig som en... precis som en flädd wienerkorv med skinnet nästan på utsidan, skakar runt på plattformen, springer fram och tillbaka på plattformen, dansar med örhängen, som hänger ner och en av de här nya lady of the land-frisyreerna och så kalla det kristendom.

⁵⁴ Vad vi behöver är en gammaldags, gudasänd, skällhet religion, som skällar ut den där världsligheten ur församlingen. Vi behöver komma tillbaka till Den Helige Ande och eld, tillbaka till det, som bränner ut skräpet, hämtar tillbaka det gammaldags predikandet, gör Himmelen hög och helvetet hett, rakt som en gevärspipa. Vi behöver den sortens predikande. Men gör man det idag, kommer ens församling att rösta ut en.

⁵⁵ Ibland leds goda predikanter vilse av sina församlingar. Det är orsaken till, att jag inte har något samfund. Jag har ett enda högkvarter, det är från Himmelen. Vart Han än sänder mig, dit går jag. Vad Han än säger, säger jag. Vi vill inte ha något samfund. Om den här församlingen någonsin talar om samfund, har Ni förlorat Er pastor just då. Jag skulle inte

umgås med den, inte ens fem minuter. Varenda församling, som någonsin skapade sig ett samfund, gick i frö och såg mig en enda, som inte gjorde det, och såg mig en enda, som någonsin uppstod igen! Den Helige Ande är sänd för att leda församlingen, inte någon grupp människor. Den Helige Ande är allvishet. Människor blir formella, likgiltiga.

⁵⁶ Gud sa till dem, att Han skulle sända dem en Guide, Han skulle leda dem på vägen. Och så länge de följde den där Eldstoden, var de all right. Han ledde dem fram till det utlovade landets port och då var det så långt Han skulle gå. Så Josua, den store krigaren, kommer Ni ihåg den dagen han sa till dem: "Helga Er, på tredje dagen ska Gud öppna Jordan där nere och vi går över."? Ge nu akt på vad han sa (jag tycker om det här) i Skriften, han sa: "Håll Er tätt bakom Arken, för Ni har inte gått den här vägen förut!"

⁵⁷ Vad var Arken? Ordet. Gå inte i Era samfundsriktningar nu, håll Er tätt bakom Ordet, för Ni har inte gått den här vägen förut! Och, broder, om det någonsin var en tid, då den kristna församlingen borde rannsaka sig, är det just nu. Vi är just nu där det här stora mötet pågår i Rom just nu, kompromisser skapas, kyrkornas världsråd, då alla de här samfunden förenas för att bilda vilddjurets bild, precis exakt vad Bibeln säger. Och Ni vet, vad vi sa i förmiddags i Budskapen. Och här är vi, precis allting står för dörren, och ändå följer folk efter trosbekännelser! Det är bäst, att Du stannar bakom Ordet! Ordet kommer att leda Dig över, för Ordet är Kristus och Kristus är Gud och Gud är Den Helige Ande.

⁵⁸ Stanna bakom Ordet! Å, jaa, sir! Stanna hos den där Guiden! Stanna tätt bakom Den! Kom inte framför Den, stanna bakom Den! Låt Den leda Dig, led Den inte! Låt Den gå!

⁵⁹ Josua sa: "Nu har Ni aldrig gått den här vägen tidigare, Ni vet ingenting om vägen."

⁶⁰ Det är det, som är felet idag. Man behöver ingen guide till att leda en nedför den breda vägen. Å, Du känner till alla alléerna och allting annat. Du känner till alla sätt att synda. Det finns inget . . . Å, Du har varit med länge. Det behövs inte, att någon försöker berätta för Dig om det där, Du känner till alla genvägarna. Det är riktigt, varenda synd, Du vet allt om det. Ingen behöver lära Dig, hur Du ska stjåla, Du vet det. Ingen behöver lära Dig, hur Du ska svära, det vet Du. Ingen behöver lära Dig, hur Du ska göra de här onda sakerna, för det är anslaget på vartenda träd överallt.

⁶¹ Men kom ihåg, Ni, som är kristna, Ni har gått över. Ni är inne i ett annat Land. Ni är födda på nytt. Ni är i Landet, ett himmelskt Land. Ni är i det utlovade Landet.

⁶² Ni kan se, Ni känner till Era omvägar här. Oj oj, jada. Ni vet vad – vad, hur Ni ska förhålla Er till en viss korthand. Ni

vet vad tärningen, då den rullar, vad det betyder och allting sådant. Men då det kommer till att känna till heligheten och rättfärdigheten och Guds kraft och hur Den Helige Ande verkar och vad Den gör, är det bäst att Ni håller Er tätt bakom Ordet, Guiden. Förstår Ni? Ni har aldrig gått den här vägen förut.

⁶³ Näja, säger Du: "Jag var en ganska duktig man, jag hade — jag hade två betyg i college." Det är bäst, att Du glömmer det. Jaa, sir.

⁶⁴ "Jag har gått igenom predikantskolan." Det är bäst, att Du glömmer det. Jaa. Det är bäst, att Du håller Dig bakom Guiden. Låt Honom leda Dig! Han känner till vägen, det gör inte Du. Du har inte gått den här vägen förut. "Näja," säger Du, "De har gjort det."

⁶⁵ Se efter, om de har det! Jesus sa: "De, som har gått den här vägen, de här tecknen ska följa dem. Mitt Namn, de ska kasta ut djävlar, tala med nya tungor eller ta upp ormar eller dricka dödliga saker, det ska inte skada. Om de lägger händerna på de sjuka, ska de bli friska." De flesta av dem avvisar Det, förnekar Det, säger att Det inte ens är inspirerat. De följer inte Guiden. De följer en människo-gjord trosbekännelse. Det är bäst, att Du håller Dig tätt bakom Ordet, för Du har inte gått den här vägen, som Du vet.

⁶⁶ Men Du är född på nytt och Du har fötts in i helighet. Du har inte gått den här vägen förut. Du har gå- . . . Om Du går den här vägen, måste Du komma genom helighet, för det är ett nytt Land, ett nytt Liv, ett nytt folk.

⁶⁷ Du kommer att komma till kyrkan och du hör någon resa sig upp, ropa: "Ära vare Gud! Halleluja!"

⁶⁸ Å, Du kommer att säga: "Å, gode Gud, de gjorde aldrig så i min församling! Jag ska resa mig och gå ut!" Förstår Du? Var försiktig!

⁶⁹ Stanna bakom Ordet nu, låt Guiden leda Dig! "Han ska leda Er in i hela Sanningen och uppenbara de här sakerna, som jag har talat med Er om. Han kommer att visa Er det där. Han kommer att tala om för Er saker, som ska komma", den sanne Guiden. Gå inte till biskopen, gå till Guiden! Gå inte till någon annan än Guiden! Det är Han, som blev sänd för att leda Dig. Det är Han, som kommer att göra det. Gud har försett Dig med en Guide. Ta Guds föreskrivna väg!

⁷⁰ Felet med det idag är, att människorna, som kommer till kyrkan bara sitter några minuter, om någonting pågår, som de inte är vana vid.

⁷¹ Jag beundrade en liten kvinna från en kall, formell församling, bad just för henne. Gud kommer att hela den lilla kvinnan. Hon förstod inte det här. Hon visste ingenting om det. Hon kom in, hon sa, att hon inte visste. Men jag sa till henne: "Kom och träffa mig!" Hon var liksom försagd och

tillbakadragen, men Guiden fortsatte att säga till henne: "Fortsätt!" Hon fick tag i det. Så ska det vara. Ser Ni, det är på grund av Den Helige Ande, som leder oss till de här sakerna. Ser Ni, Gud har en föreskriven väg.

⁷² Har Ni någonsin . . . Har Ni lagt märke till vildgässen, som far över, änderna som far söderut? Nåväl, kom nu ihåg, att den lilla anden föddes långt där uppe i en damm någonstans. Han känner inte till öster, norr, väster och söder. Han känner inte till någonting utom den där dammen, som ligger där uppe i bergen i Kanada. Han var aldrig ur den där dammen, men han var född till ledare. Den där lille anddraken föddes för att bli en ledare. Och rätt vad det var kom en natt ett stort snöoväder över bergstopparna. Vad sker? Den där kalla vinden kommer ner igenom där. Jag kan föreställa mig, att han skälver och säger: "Mamma, vad betyder det här?" Ser Ni, han hade aldrig känt det där kalla vädret tidigare. Han börjar märka att runt, han börjar märka, att runt kanten på dammen börjar det frysa, det kommer is på dammen. Han vet inte, men helt plötsligt . . . Han föddes till att vara en guide för den där andflocken. Han kommer att hoppa rätt ut i mitten av den där dammen, då det slår honom. Kalla det vad Ni vill! Vi kallar det inspiration eller Ni kan kalla det, å, bara instinkt, vad det än är. Han kommer att köra rätt ut i mitten på den där dammen, sticka den där lilla snattran upp i luften och låta: "Honk-honk, honk-honk!" Och varenda and på dammen kommer att komma raka vägen till honom. Varför? De känner igen sin ledare, bara på sättet han snattrar.

⁷³ "Om basunen ger ett otydligt ljud, vem kan då göra sig klar till strid?" Riktigt. Vem kan göra sig klar till strid, om basunen ger ett otydligt ljud?

⁷⁴ Nåväl, om den där lilla anden ger ett otydligt snatter, vem kommer då att göra sig klar till flykt? Den där lilla anden kommer att sticka upp sin näbb där ute och ropa: "Honk-honk, honk-honk!" Och varenda liten and kommer att komma till honom. "Honk-honk, honk-honk!" Här är de. En sådan jubelfest de kommer att ha just där i mitten av dammen och bara snurra runt och runt och runt. Efter en stund känner han det röra sig i honom, han måste fara. Han kommer att sätta ner sina små vingar och flyga bort från den där dammen, komma upp i luften och snurra runt fyra eller fem gånger och fara precis så rakt till Louisiana, som han kan, varenda and tätt bakom honom. "Honk-honk, honk-honk", här kommer han. Varför? Han är en guide! Amen! Änderna känner igen sin guide, församlingen gör det inte. Ja, han vet, vad han ska göra.

⁷⁵ Titta på de där gässen, ända från Alaska! Nu finns det en gammal gåskar, som alltid leder dem och de där gässen måste syna den där gåskarlen riktigt noga. De måste veta, vad den där gåskarlen talar om. Läste Ni i *Look*-magasinet här för omkring fyra år sedan, där en gammal gåskar en gång inte

visste, vad han gjorde, och han ledde en gåsflock hela vägen över till England? Det är riktigt. De var aldrig kända för att ha varit i England tidigare. Varför? De la aldrig märke till sin ledare — sin ledare. Den där gamle gåskarlen visste inte vart han for. Och nu är de där borta och kan inte komma tillbaka.

⁷⁶ Det är så det är ställt med en hel massa av de här gässen idag, de svärmar fortfarande. De säger, det stod i det där *Look*-magasinet, att de här gässen svärmar och flyger runt över England, men de vet inte hur de ska komma tillbaka. Det är så det är med en del av de *gäss* jag känner till. Man har en svärm och en stor, förlängd mötesserie och får någon väckelsepredikant att komma och predika ett tag, men man vet inte, vart man är på väg. Svärmar runt och runt, för att man har någon gåskarl, som leder en bort på någon samfundsfest och inte tillbaka till Guds Ord, tillbaka till Den Helige Andes dop. Och så undrar vi, varför vi inte har väckelse i våra dagar. Förstår Ni? Man måste få tag i det där tydliga Ljudet! Det Ljudet är Evangelie-basunen, som andas ut Evangeliet, vartenda Guds Ord. Inte trosbekännelse, inte samfund utan Bibeln, Den Helige Ande. ”Dessa tecken ska följa dem, som tror.” Förstår Ni? Och där far de nedför vägen.

⁷⁷ En gammal gåskarl, sa de, fick en gång en flock dödad, då han försökte att flyga dem genom mörkret, visste inte själv vart han var på väg och de krockade allesammans med bergen där ute och en del av dem gick sönder, sprängdes. Visst! De måste känna igen sitt tydliga ljud. Den där lilla anden, om han har det tydliga ljudet och alla känner igen det, har de en liten svärmfest och så flyger de bort mot söder. Varför går de ner där? Det är inte kallt där.

⁷⁸ Om nu Gud gav en and förstånd nog att veta, hur den ska undkomma kylan, hur mycket mer borde Han inte ha gett församlingen det? Om en and kan göra det där av instinkt, hur är det med Den Helige Ande i församlingen? Den borde leda oss från gamla formaliteter och trosbekännelser och sådant in i ett härligt, underbart dop i Den Helige Ande. Det ger kraft, kunskap, tålmod, gudsfuktan och Den Helige Ande. Det är så den rätte Guiden kommer att leda, för Han kommer inte att andas ut någonting annat än Evangeliet, bara Guds Ord. Visst, man behöver en Guide!

⁷⁹ Då de vise männen, de visste ingenting om Gud. De var — de var magiker, trollkarlar. De var borta i Orienten. Som Ni vet, säger Bibeln: ”Vi har sett Hans Stjärna i Östern, kom för att tillbe Honom.” De var väster ifrån, de tittade österut och såg Hans Stjärna. . . . Rättare sagt, tittade västerut, de var i Östern. Vi var i Östern och såg Hans Stjärna i väster. Förstår Ni? ”Vi har sett Hans Stjärna i Östern.” Och, ser Ni, de var i Östern. ”Då vi var i Östern, såg vi Stjärnan, och vi kom för att tillbe Honom.”

80 Jag kan föreställa mig de där männen, då de gjorde sig i ordning att fara. Jag kan föreställa mig, att en av deras hustrur sa till honom, sa: "Säg, allting är packat, men var är Din kompass?"

Han sa: "Jag — jag kommer inte att använda någon kompass den här gången."

81 Hon sa: "Hur ska Ni komma över bergen?" Kom ihåg, de måste ta sig över floden Tigris och komma ner genom slätterna och, å, de hade en två års resa på kameler. Hur kommer de att klara det? Hon sa: "Så Ni tar inte ens med en kompass."

Han sa: "Nej."

"Hur reser Du?"

82 "Jag far Guds föreskrivna väg. Den där Stjärnan där borta kommer att leda mig till den där Konungen." Så är det med det.

83 "Vi har sett Hans Stjärna i Östern och följt den hela vägen här i väster för att tillbe Honom. Var är han?" De följde Guds föreskrivna väg. De blev insnärjda i en massa trosbekännelser där nere ett litet tag. De kom in i Jerusalem och började gå fram och tillbaka på gatan, de här finast klädda människorna, och sa: "Var är Han? Var är Han, som fötts till judarnas Konung?" Nåväl, det där var toppen, det där var Jerusalem. Säkert borde den stora församlingen veta någonting om Det. "Var är Han? Var är Han, som fötts till judarnas Konung? Vi har sett Hans Stjärna i Östern, vi kom för att tillbe Honom. Var är Han?"

84 Å, de gick bort till pastor *Så-och så* och till överstepräst *Så-och-så*, ingen av dem visste någonting om Det. "Å, det finns En, som fötts till judarnas Konung, var är Han?" De visste inte.

85 Men där fanns en skara herdar där ute på sluttningen, som bara hade det härligt, jaa sir, för de hade kommit Guds föreskrivna väg.

86 Så de stannade däromkring och direkt sa han: "Jag ska säga Er, vad vi borde göra, vi borde ha ett styrelsemöte." Så de kallade in Stora Rådet och — och tänkte att de kanske hade hört någonting om Det. "Nej, vi visste ingenting om Det."

87 Det där är samma sak, som det är idag. De vet ingenting om den här Guiden, denne Helige Ande, som helar, fyller, frälsar, kommer igen. Guiden, som har sagt oss alla de här sakerna, som har hänt, här är vi mitt ibland dem. En, som märker hjärtats tankar, de vet ingenting om Det, de kallar Det mental telepati eller någonting. De vet inte, vad de ska säga om Det.

88 Så, ser Ni, de där vise männen, så länge... Kom ihåg, då de gick in i Jerusalem, försvann Stjärnan. Och så länge man väntar sig, att trosbekännelser och samfundsmänniskor ska leda en till Gud, kommer Guds hjälp att lämna en. Men då de blev utleda och trötta på det och lämnade dem, lämnade de där judarnas trosbekännelser och samfund och gick ut ur Jerusalem, då blev Stjärnan synlig igen och de gladdes sig

med översvallande stor glädje. De såg Guiden igen! Å, som det är, kom in i någon gammal kall formell församling, kom sedan tillbaka till en bra, brinnande en, se Guiden leda, vilken skillnad det är! Ja, ”Vi har sett Hans Stjärna i Östern och har kommit, för att tillbe Honom.”

⁸⁹ Josua sa till dem: ”Nu följer Ni Arken, för Ni har aldrig varit den här vägen förut.” Gud kommer inte att tillåta den där Arken att gå någon annanstans än rätt. Varenda en följde Den och den gick rakt över Jordan.

⁹⁰ Det är samma sak idag genom Den Helige Ande. Jaa, sir. Det enda vi vet, ifall det är Den Helige Ande eller inte, vi ser teck- . . . Tecknen på Det, de tecken, som bekräftar Guds Ord.

⁹¹ För inte så länge sedan nu hade en skara bröder blod och olja och det är all right, om de vill göra så. Jag. . . Det där är inget tecken för mig. Det är ett Bibeltecken, ser Ni, så länge det bekräftar vad Gud sa, är det där all right. De sa: ”Det här är anledningen till att man har Den Helige Ande, att man har olja i handen.” Jag – jag kan nu inte godta det där. Förstår Ni? Nej, jag tror inte, att olja har någonting att göra med det. Och om det där blodet ska hela och frälsa, vad hände då med Jesu Kristi Blod? Om den där oljan helar, hur är det med Hans sår? Förstår Ni? Förstår Ni?

⁹² Jag vill, att den Guiden ska komma, som för Dig till Ordets Sanning, då vet Du, att Du är inriktad och Du är redo för nedräkningen. Det är riktigt, att bli redo att flyga bort. Jaa, sir. Ja hur så? Guiden är Den, som gör det verkligt.

⁹³ Jag har ett Skriftställe här, jag hade gett de här Skriftställena, men jag vill läsa det här. Det är Andra Petrusbrevet, 1:a kapitlet, 21:a versen.

För . . . profetia kom inte fordom genom människors vilja, utan genom att heliga gudsmän talade, som de drevs av Den Helige Ande.

⁹⁴ Hur kom profetian? Inte genom människors vilja, samfunds trosbekännelser, utan genom Guds vilja, då heliga män drevs av Den Helige Ande. Han har alltid varit Guds Guide. Det var Den Helige Ande, som var i den där Eldstoden, det var Den Helige Ande, vem som helst vet, att det var Kristus. Moses övergav Egypten, aktade Kristi smälek för större rikedom än Egyptens. Kristus var den Ende. Nå, då de stod där ute och sa: ”Nå, Du säger att Du är. . . Å, Du är inte över femtio år gammal och säger, att Du har sett Abraham?”

⁹⁵ Han sa: ”JAG ÄR innan Abraham fanns till.” JAG ÄR var Den, som mötte Moses i Eldstoden i en brinnande buske. Ja, sir. Han var Gud, som blev kött. Inte en tredje person, samma Person i ett annat ämbete. Inte tre gudar, en enda Guds tre ämbeten. Korrekt.

⁹⁶ All right, Skriftstället nu. Alltid, då Gud föreskriver, föreskriver Han det bästa. Då Gud föreskrev ett sätt att befästa Sin församling, föreskrev Han det bästa. Då Han gav Adam och Eva, i Edens lustgård, det Han gav dem, var Sitt Ord. ”Stanna bakom det här Ordet, Ni, så är Ni säkra. Men om Ni kommer bort från Det, den dag Ni äter av det, den dagen dör Ni.” Gud har aldrig ändrat Sin strategi. Och Satan har aldrig ändrat sin, som han kom in i Adam och Eva, kommer han in i dem idag. Varför? Genom att försöka resonera bort Det. ”Det är nu förnuftigt, att Gud inte skulle. Å, Gud har sagt,” sa Satan, ”men säkerligen skulle en helig Gud inte göra detta.” Säkerligen kommer Han att göra det, för Han sa, att Han skulle!

⁹⁷ Och det är vad folk säger idag: ”Å, vänta nu! Du tror väl inte, om jag går i kyrkan och jag betalar mitt tionde och jag gör *det här*, det *andra*, att Gud kommer att kasta ner mig dit?” Med mindre en människa är född på nytt, förstår hon inte ens Guds Rike. Förstår Ni? Inga ursäkter! ”Nåja, den stackars gamle mannen, den stackars gamla kvinnan, där är en fin gammal själ.” Enda sättet de någonsin kan se Gud på, är att bli födda på nytt. Det är alltsammans. Jag bryr mig inte om hur små, hur gamla, hur unga, vad de gjorde, hur mycket de gick i kyrkan, hur många samfund de känner till, hur många trosbekännelser de skulle kunna läsa upp. Man måste bli född på nytt, annars är man inte ens på grunden till att börja med. Det är exakt riktigt.

⁹⁸ Så, ser Ni, man behöver Guiden. Han kommer att leda en till Sanningen och Sanningen är Ordet. Han kommer att leda Dig. Och så har det alltid varit. Gud behöver aldrig ändra på någonting, för Han är obegränsad och Han vet, vad som är bäst. Han är allestädes närvarande, Han är allvetande, Han är — Han är allting. Det är riktigt, Gud är så, så Han behöver inte ändra Sig. All right.

⁹⁹ Han är en Bekräftarare på den väg Han leder en. Den Helige Ande, Guiden, är Bekräftararen av samma Ord, som Han lär ut. Nu leddes Lukas av Guiden att säga: ”Gå ut i hela världen, predika Evangeliet för allt skapat. Den som tror och blir döpt ska bli frälst, den som inte tror ska bli fördömd. Och dessa tecken ska följa dem, som tror, i Mitt Namn ska de kasta ut djävlar, tala med nya tungor, ta upp ormar, dricka dödliga saker, lägga händerna på de sjuka och de ska bli friska.” Och Bibeln säger, att ”De gick ut allestädes,” ledda av Guiden, Ni vet, ”predikade Ordet med åtföljande tecken.” Vad var det? Guiden, som bevisade, att Det Där var Sanningen!

¹⁰⁰ Det var Guds politik. Det var så det var föreskrivet. Det där var Hans program, Han kan inte ändra på det, för Han är obegränsad. Amen. Han kan inte ändra på det, Han är Gud. Jag kan förändras, jag är människa. Du kan förändras, Du är man eller kvinna. Men Gud kan inte förändras. Jag är begränsad, jag

kan begå misstag och säga saker fel, det kan vi alla. Men det kan inte Gud och vara Gud. Hans första beslut är fullkomligt. Sättet Gud agerar på scenen, det är sättet Han måste agera på varenda gång. Om han kallas in på scenen för att frälsa en syndare, frälsar Han honom på grund av en enda sak. Nästa gång en syndare kommer, måste Han handla på samma sätt, annars handlade Han fel, då Han handlade första gången. Amen. Jag älskar Honom. Jag vet, att det är Sanningen.

¹⁰¹ Jag är femtiotre år gammal, har predikat Evangeliet här i trettio och ett halvt år, jag har aldrig sett Det svika. Jag har sett det prövat sju gånger världen runt, i alla slags religioner och allting annat, inför så många som en halv miljon på en gång och aldrig har Det svikit. Jag talar inte ur någon bok, jag talar av personlig erfarenhet, så att jag vet, att Gud står bakom Sitt Ord och hedrar Det. Om Du nu har någon slags trosbekännelse, är det bäst, att Du ser upp med den. Men Den Helige Ande kommer att stå bakom Guds Ord.

¹⁰² I Johannes Evangelium, 1:a kapitlet och 1:a versen säger Han: "Han är Ordet. Han är Guiden. I begynnelsen var Ordet, Ordet var hos Gud och Ordet var Gud. Och Ordet blev kött och bodde ibland oss." Å!

¹⁰³ Petrus leddes att säga, i Apg. 2:38, hur man ska undfå Den Helige Ande, han sa: "Omvänd Er, varenda en av Er, bli sedan döpta i Jesu Kristi Namn till Era synders förlåtelse, och sedan kommer Guiden att leda Er från och med då." Ja, det är det, man ska göra. Först omvända sig från sina synder, sin otro, att man inte har trott på de här sakerna. Omvända sig och sedan bli döpt och sedan kommer Guiden att leda en från och med då. Ser Du, det där är Din plikt. Det är Din plikt, att omvända Dig. Det är Din plikt, att bli döpt. Sedan är det Guidens plikt, att leda Dig från och med då, leda Dig från kraft till kunskap, till återhållsamhet, till tålmod, till gudsfruktan och till broderlig kärlek, och Den Helige Ande beseglar Dig. Förstår Du? Då är Du en full Guds gestalt, en verklig Guds man, en verklig Guds kvinna, fullt förankrad i Kristus. Jag älskar det där, det där fullt förankrad i Kristus.

¹⁰⁴ Ja, Markus leddes av Den Helige Ande att skriva Mark. 16 naturligtvis.

¹⁰⁵ Johannes leddes, då han skrev Uppenbarelseboken. Han leddes av Guiden. Han leddes också av Guiden att säga: "Vem som helst, som tar bort ett enda Ord av Det eller lägger till ett enda ord till Det, dennes del kommer att tas bort ur Livets Bok."

¹⁰⁶ Hur ska man nu kunna ersätta Guds Ord med någonting och ändå säga, att man är ledd av Den Helige Ande? Är inte rimligt, eller hur? Nej, sir. Det är det inte.

¹⁰⁷ Han har varit min Guide genom livet. Han har lett mig till Livet. Han var Den, som ledde mig till Livet och Han är mitt

Liv. Utan Honom har jag inget Liv. Förutom Honom önskar jag ingenting annat. Han är hela mitt Allt-i-Allo. I mina svåra stunder står Han vid min sida. Igår välsignade Han mig, idag har de gjort samma sak. Vad kan jag vänta mig? Densamme i evighet, pris ske Hans Namn! Amen. Ja, sir. Han lovade det. Han kommer att göra det. Han är mitt Liv, Han är min Guide, mitt Allt-i-Allo. Jag har litat på Honom. Jag har haft några svåra prövningar. Jag litar på Honom vart jag än går. Jag vill, att Ni ska göra det. Om Ni går för att tvätta, Ni kvinnor, lita på Honom! Om Ni far till staden, lita på Honom!

¹⁰⁸ Jag hade en tid, då jag tyckte, att jag liksom var en bra skogsmänniska, Ni vet, jagade så mycket. Jag tänkte: "Jag är precis idiotsäker, ingen kommer att . . . Man kan inte tappa bort mig. Min mamma var halvindian och jag älskade det där. Oj, oj! Man kan inte tappa bort mig i skogen, jag vet var jag är."

¹⁰⁹ Och på min smekmånad lurade jag liksom min hustru litet grand, jag sa till henne: "Du vet, älskling, det skulle vara bra för oss att gifta oss den tjugotredje oktober." Naturligtvis var det då Herren sagt till mig att göra det.

¹¹⁰ Och jag tänkte: "Som en liten smekmånad, nu, jag sparade ihop mina pengar och jag ska ta henne med vid Niagarafallen och gå över på Adirondack och jaga litet grand." Förstår Ni? Så jag tog med henne och Billy, han var bara en helt liten en. Och så måste jag ju ta henne på en smekmånad och det var en jakttur också, Ni vet. Så — så jag tyckte det där skulle vara en fin sak att göra. Och så tog jag med henne upp och . . .

¹¹¹ Jag skrev till herr Denton, skogsvaktaren. Och vi skulle gå upp på Hurricaneberget. Och jag sa: "Herr Denton, jag kommer upp, jag vill jaga litet björn tillsammans med Dig i höst."

¹¹² Och han sa: "Okej, Billy, kom upp, bara!" Så han sa: "Jag kommer att komma dit upp *den-och-den* dagen." Nåväl, hustrun och jag kom dit en dag tidigare, och Billy, och så var kojan låst. Det fanns ett litet skjul där bak uppe i skogen.

¹¹³ Dit broder Fred Sothmann och jag for för inte så länge sedan och stod där. Den Helige Ande, jag såg Honom stå där, det där gula Ljuset, som rörde Sig runt i buskarna och Fred stod just där. Han sa: "Kom åt sidan, jag vill tala med Dig! I morgon", sa Han, "ska Du vara försiktig, de gillar en fälla för Dig." Han sa: "Var på Din vakt!" Är det där riktigt, broder Fred? Och jag for och berättade för hundratals människor den kvällen, borta i Vermont, jag sa: "Det är en fälla gillrad för mig, jag kommer att få syn på den. Jag vet inte, var den är." Och redan nästa kväll kom den där, där var den. Han sa: "Här är fällan, som är gillrad." Ja, sir. Men Den Helige Ande ledde mig i vad jag skulle göra. Och oj, oj, det där var precis rätt! Å, många av Er vet, vad det var. Jag har inte tid att berätta det.

114 Men då vi stod där på den där platsen den gången, det började just bli kallt den dagen. Herr Denton skulle komma upp nästa dag, jag sa: "Du vet, älskling, det skulle vara trevligt, om jag fick en – en stor bock att ta med hem." Jag sa: "Vi skulle. . . Jag måste spara de där pengarna och vi var nygifta." Och jag sa: "Vi skulle få vårt vinterkött, om jag skulle få en liten jakt idag."

115 Och hon sa: "Nåväl, sätt igång, Billy!" Hon sa: "Kom nu ihåg, jag har aldrig varit i de här skogarna", sa hon. Hon var omkring tjugofem engelska mil uppe i bergen, vet Ni, och hon sa: "Jag vet ingenting om det här." Och hon sa: "Så jag är. . ."

116 Jag sa: "Nåväl, som Du minns, var det för två år sedan jag sköt de där tre björnarna. Det var precis bakom toppen på berget där borta." Och jag sa: "Nu ska jag få en stor bock och vi ska få någon björn", och jag sa: "då kommer vi att ha vårt vinterkött." Näja, det där lät ju ganska bra, Ni vet. (Och vi plockade björnbär och fick vårt kol för den – för den vintern och så sålde Billy dem och Meda och jag plockade dem en kväll sedan jag hade gått av min patrullering.) Så då sa jag – jag sa: "Nå, jag ska hämta min bössa, jag går ner hit." Jag sa: "Det finns mycket rådjur här inne, jag kommer att finna en." Och jag sa: "Du vet," sa jag, "då kommer jag att få honom." Och jag sa: "Vi kommer att. . . Jag kommer att vara tillbaka om en liten stund."

Hon sa: "Okay."

117 Så då jag gav mig iväg, var det liksom lågtryck. Och vem som helst av Er New Hampshire-folk och där uppe i New England vet, vad det betyder då den där dimman kommer ner, eller var som helst annars i bergen, man vet inte, var man är någonstans. Det är alltsammans. Man kan inte se handen för sig. Så då började jag gå ner genom en – en liten uthuggning, liksom, kom ner och gick bort över bergskammen och kom upp. Och jag la märke till en panter, skulle man kalla den här i den här delen av landet. Vi, i västern, kallar den för kugar. De, där uppe, kallar den för bergslejon. Det är samma djur alltsammans. Det är en puma, det är vad det verkligen är. Samma katt, ungefär nio fot lång, väger omkring sjuttiofem, hundra kilo. Han gick över vägen och jag smög fram bössan riktigt fort, inte fort nog för att få skott på honom.

118 Nåväl, jag smög mig upp över höjden, på jakt efter den här kugaren och gav akt på löven, där han hade rört sig, Ni vet. Jag kunde höra honom. Han hade fyra fötter. Jag visste, att han inte var ett tvåbent djur, hans fyra fötter. Och jag visste, att han inte var något rådjur, för ett rådjur stampar. Och han smög riktigt lätt, katten, Ni vet, så där. Och en björn drar sina fötter, då han går. Och då visste jag, att det måste vara en kugar. Och han var bakom en timmerstock och jag såg honom inte förrän jag bara fick en skymt av honom, han var borta.

119 Och jag gav akt på var han rörde löven, Ni vet, upp över bergets topp och ner så här, och jag såg inte, att det där molnet kom hela tiden, Ni vet, kom ner med dimman. Jag smög mig ner, gick genom en stor dal och gick ut i Giantskogen, då jag följde den här kugaren. Jag tänkte: "Jag kommer att fånga honom om en stund." Jag hade sett ett ställe och jag hade sprungit upp på en höjd och såg mig runt omkring så där och kikade runt, såg efter, om jag kunde se honom, lyssnade riktigt noga och kom ner, smög mig ner igen. Man kunde höra snären rassla långt framför mig på vägen ut. Ser Ni, han nådde träden då, så jag inte kunde spåra honom. Ser Ni, han blev smart, tog sig upp i träden och hoppade från träd till träd. Då visste han, att jag inte kunde spåra honom där. Å, jag tänkte: "Å, sak samma!"

120 Och jag började gå tillbaka upp genom kanjonen och jag kände doften av en björn, en gammal björnhanne. Jag tänkte: "Jag får tag i honom nu, gosse, det var bra!" Jag vädrade igen och jag gick litet längre och jag höll utkik efter alla slags tecken och allting. Jag kunde inte se någonting, vände tillbaka neråt och gick tillbaka nedför andra sidan av berget. Och då började jag märka, att det höll på att bli litet dimmigt. Och jag vädrade igen, han var någonstans i luften. Jag sa: "Nej. Det som nu hände, var att vinden kom *den här* vägen och jag kom. . . Björnvittringen kom härifrån ner *den där* vägen och jag har kryssat omkring nu och vinden kommer från den här andra riktningen. Så jag måste gå tillbaka dit, där jag fick vittring av björnen första gången, och ta det därifrån."

121 Och på min väg tillbaka, jag tittade över kanjonen, såg jag buskarna röra sig. Och då jag gjorde det, rörde någonting svart på sig. Jag tänkte: "Där är han." Jag kastade in en patron i bössan, riktigt kvickt, och stod stilla. Och då det skedde, var det en stor, stor bock, en riktigt stor en. Jag tänkte: "Det där var precis vad jag ville ha, i alla fall." Sköt bocken.

122 Jag tänkte: "Så där ja!" Jag la aldrig märke till, att det liksom var. . . På tiden att jag fick den färdig, tittade. . . Jag torkade mina händer rena och gjorde i ordning min kniv, satte tillbaka den. Och jag tänkte: "Pris ske Gud! Tack, Herre Jesus, Du har gett mig mitt vinterkött. Pris ske Gud!" Och jag fick tag i mitt gevär. Jag tänkte: "Jag ska gå raka vägen upp genom kanjonen här nu." Jag sa: "Titta här, gosse, stormen kommer. Det är bäst jag kommer ut härifrån och kommer tillbaka bort till Meda och dom." Jag sa: "Jag måste skynda mig."

123 Uppför kanjonen for jag, knäppte upp min stora röda rock, och jag sprang uppför kanjonen, runt så här. Innan man visste ordet av, tänkte jag: "Oj, var vek jag av någonstans?" Vinden var redan där nere, träden slog ihop. Jag tänkte: "Var vek jag av någonstans?" Jag gick runt. Jag — jag visste, att jag gick raka vägen mot Hurricane Mountain. Men jag råkade stanna och jag svettades, jag tänkte: "Vad är det fråga

om här? Jag har gått i en halvtimme eller tre kvart och jag kan inte hitta platsen, där jag vek av." Jag tittade upp och där hängde mitt rådjur. Jag var precis på samma ställe. Jag tänkte: "Nåväl, vad gjorde jag?"

¹²⁴ Nåja, jag satte av igen. Jag tänkte: "Jag ska klara det den här gången, jag la bara inte märke till det." Jag gav akt på varenda liten rörelse överallt, gav akt. Jag fortsatte att leta, leta, leta. De där molnen kom, jag visste, att en snöstorm var på väg, dimman hängde lågt, och då började jag lägga märke till det. Jag tänkte: "Jag ska gå litet längre.", gick vidare, vidare, vidare, vidare, vidare, vidare, vidare, vidare. Och jag tänkte: "Nå, det här är underligt, ser ut som jag har sett det här stället tidigare." Och jag tittade och där hängde mitt rådjur. Förstår Ni?

¹²⁵ Vet Ni, vad jag var på? Indianerna kallar det "dödsvandringen". Ser Ni, man går i cirkel, runt och runt. Nåväl, jag trodde, att jag var en alltför bra guide för att någonsin gå vilse. Ser Ni, ingenting hade något att säga till mig om i skogarna, jag visste vägen där. Förstår Ni?

¹²⁶ Och jag satte igång igen. Jag sa: "Jag kan inte begå det här misstaget." Och jag kom tillbaka igen.

¹²⁷ Jag flyttade mig ett litet stycke upp i kanjonen, då hade det redan börjat blåsa. Oj, oj, snö överallt! Nästan blivit mörkt. Och jag visste, att Meda skulle dö den natten i vildmarken, hon visste inte hur hon skulle ta vara på sig. Och Billy var bara omkring fyra år gammal, tre år gammal, bara helt liten. Och jag tänkte: "Vad ska de göra?" Nåväl, jag kom så här högt upp och jag kom fram till något ställe med mossor, jag tänkte: "Jag är på en slätt någonstans och jag kan inte se någonting, det är alldeles dimmigt." Jag gick runt nu.

¹²⁸ I vanliga fall skulle jag ha funnit mig ett ställe och hållit ut, om jag hade haft någon med mig. Jag skulle ha hållit ut och väntat, tills stormen var över, en dag eller två, och kommit vidare ut. Skurit mig ett stycke rådjur... över ryggen på mig och gått in, ätit och glömt bort det. Men man kan inte göra det, då ens hustru och lilla barn ligger där uppe i skogen och förgås. Förstår Ni?

¹²⁹ Så jag började tänka: "Vad kan jag göra?" Så jag gick litet längre. Och jag tänkte: "Vänta, nu! Då jag korsade den där första dalen, var vinden i mitt ansikte, så jag måste ha kommit den här vägen. Jag måste komma den här vägen." Och jag hade vandrat långt ner i Giantskogen, men jag visste inte var jag var någonstans. Jag sa: "Å!" Jag började bli nervös. Och jag tänkte: "Vänta en minut, Bill, Du är inte vilse.", försökte bluffa mig själv. Man kan inte bluffa med det. Nej, nej. Det där inre samvetet säger en, att man har fel.

¹³⁰ Å, man – man försöker säga: "Å, jag är frälst, jag går i kyrkan." Oroa Dig inte, vänta tills den där dödsbädden

kommer, så kommer Du att förstå, att det är skillnad. Ditt samvete säger Dig det. Någonting inuti Dig säger Dig, att Du har fel. Förstår Du? Du vet, att om Du skulle dö, skulle Du inte kunna möta en helig Gud. Som vi såg Honom igår kväll, till och med de heliga Änglarna måste beslöja sitt ansikte för att stå inför Honom. Hur ska Du kunna stå där, om inte Jesu Kristi Blod beslöjar Dig?

¹³¹ Jag tänkte: "Å, jag kommer att klara det." Jag satte igång. Och jag fann, att jag hela tiden hörde Någonting. Då blev jag nervös. Och jag tänkte: "Om jag nu gör det där, kommer jag att bryta samman." Det är vanligen, vad en vilsegången man gör, han bryter samman i skogen. Då tar han sin bössa, skjuter sig, eller faller över ett dike och bryter benet och där ligger han, han kommer att dö där. Så jag tänkte: "Vad kommer jag att göra?" Så jag började vandra vidare.

¹³² Och jag hörde hela tiden Någonting säga: "Jag är en mycket närvarande Hjälp i nödens stund." Jag bara fortsatte gå.

¹³³ Jag tänkte: "Nu förstår jag, att jag är litet utom mig nu, jag hör en röst tala till mig." Jag fortsatte gå vidare. Jag lät: "Huitt, huitt, huitt.", visslade Du vet. Jag tänkte: "Nu är jag inte vilse. Du vet, var Du är någonstans, gosse! Vad är det med Dig? Du kan inte gå vilse. Du är — Du är en alltför bra jägare, Du kan inte gå vilse." Skröt av mig själv, Du vet, försökte få mig att bluffa mig igenom.

¹³⁴ Man kan inte bluffa med det. Långt *här* nere är det ett litet hjul, som snurrar och säger: "Gosse, Du är vilse och Du vet, att Du är det. Ser Du, Du är vilse."

¹³⁵ Jag fortsatte att gå vidare. "Å, jag är inte vilse! Jag kommer att vara all right. Jag ska finna vägen ut." Saker började se underliga ut, vindarna snåla. Snön började yra, den smågryniga snön, som vi kallar den, "sprutade ner". Jag tänkte: "Hustru och barn! Jag är inte . . ." Jag tänkte: "Oj,oj!"

¹³⁶ Direkt hörde jag Det Där igen, som sa: "Jag är en mycket närvarande Hjälp i nödens stund." Och jag var en Evangeliets förkunnare då, predikade just här i tabernaklet.

¹³⁷ Så jag tänkte: "Tja, vad kan jag göra?" Jag stannade, tittade överallt, och det var dimma redan lågt nere nu. Jag . . . Det var det. Ingenting kunde göras då. Jag tänkte: "Å, vad kan jag göra?" Jag tänkte: "Sir, jag är inte värd att leva, jag har haft för mycket självförtroende. Jag trodde, att jag var jägare, men det är jag inte."

¹³⁸ Och, broder, jag har alltid litat på Honom. I skjutning har jag rekord där uppe. Och som fiskare är jag en stackare men jag har alltid litat på Honom. Skyttar, jag är en dålig skytt men Han har låtit mig slå världsrekord i det. Förstår Ni? Skjutit rådjur, sju- åttahundra yards. Fick tag i en bössa där

uppe, sköt trettiofem byten utan att missa ett enda skott med den. Läs bara det var som helst, om Du kan! Förstår Ni? Inte jag, det är Han. Jag har litat på Honom.

Där var jag, jag tänkte: "Vad kan jag göra? Vad kan jag göra?"

¹³⁹ Jag. . . Det Där kom närmare, närmare: "Jag är en mycket närvarande Hjälp i nödens stund, en mycket närvarande hjälp."

¹⁴⁰ Jag tänkte: "Är det där Gud, som talar till mig?" Jag tog av mig hatten. Jag hade min patrullhatt, en röd näsduk virad om den. Jag la ner den. Tog av mig min rock, den var fuktig. Och jag la ner min rock, satte min bössa mot sidan på ett träd. Jag sa: "Himmelske Fader, nu håller jag på att bli utom mig, jag hör en röst tala till mig. Är det Du?" Jag sa: "Herre, jag ska medge för Dig, att jag inte är någon jägare. Det är jag inte, jag – jag kan inte hitta vägen. Du måste hjälpa mig. Jag är inte värdig att leva och göra de saker jag har gjort och komma in hit och tro, att jag visste för mycket om det för att någonsin gå vilse. Jag behöver Dig, Herre. Min hustru är en god kvinna. Mitt lilla barn, min lille son, hans mor har gått bort och hon försöker vara mor åt honom, och jag har nyss gift mig med henne. Och här är hon, ett barn där i skogen, de kommer båda att dö i natt. Den där vinden, det kommer att bli ner till tio minusgrader och de vet inte hur de ska överleva. De kommer att dö i natt. Låt dem inte dö, Gud! Ta mig till dem, så jag kan se till, att de inte dör! Jag är vilse! Jag är vilse, Gud! Jag – jag kan inte hitta vägen. Vill Du inte vara snäll och hjälpa mig? Och förlåt mig för mitt självcentrerade sätt! Jag kan inte göra någonting utan Dig, Du är min Guide. Hjälpa mig Du, Herre!"

¹⁴¹ Jag steg upp och jag sa: "Amen." Tog upp min näsduk, min rock, tog upp den, satte på mig hatten igen, tog upp min bössa. Jag sa: "Nu ska jag rikta in mig i den allra bästa riktningen jag vet hur jag ska gå, det allra bästa jag förstår och jag ska gå rakt i en enda riktning, för jag går runt i cirkel någonstans, jag vet inte var. Men jag ska gå den väg Du säger mig, Herre Gud, min Guide."

¹⁴² Jag började gå i *den här* riktningen. Jag sa: "Den här är det och jag måste få mig själv att tro det. Jag går åt *det här* hållet. Jag går rakt åt *det här* hållet. Jag ska inte ändra mig, jag går *häråt*. Jag vet, att jag har rätt. Jag går *häråt*." Om jag hade gått i den riktningen, hade jag gett mig av bort till Kanada. Förstår Ni?

¹⁴³ Just då kände jag Någonting röra vid mig på axeln, en hand, det kändes som en mans hand, så kvickt att jag vände mig om för att titta. Det var ingen, som stod där. Jag tänkte: "Vad var det där?" Här ligger Bibeln framför mig. Gud, min Guide och Domare, står här. Jag bara tittade upp. Och rakt bakåt åt *det här* hållet skingrades den där dimman, så jag kunde se tornet på toppen på Hurricane Mountain. Jag gick raka vägen bort från det, efter min bästa jägarförmåga gick jag bort från det, det

höll på att bli riktigt sent på kvällen då. Jag vände riktigt fort, riktade in mig *så här*. Jag tog tag i min hatt och räckte upp mina händer, jag sa: "Led mig över, Gud, Du är min Guide."

¹⁴⁴ Jag satte igång. Jag måste gå raka vägen uppför branter och allting för att komma dit, senare och senare. Så blev det mörkt. Rådjur hoppade framför mig och allting. Jag kunde inte tänka på någonting annat än att hålla mig i en enda riktning, rakt uppför det här berget.

¹⁴⁵ Och jag visste, att om jag kunde komma till tornet, herr Denton och jag... Jag hjälpte till att sätta upp ledningen den våren. Vi nubbade fast telefonledningen från Hurricane Mountain hela vägen ner, omkring tre och en halv eller fyra engelska mil, raka vägen ner till lägret. Och den gick precis nedför en liten stig, men med snön ovanpå kunde man inte urskilja stigen. Förstår Ni? Och då vinden blåste och allting, det var mörkt och snöstorm och då man gick, kunde man inte avgöra var man var någonstans. Nåväl, det enda jag visste, hur jag skulle göra, sedan det blivit mörkt och jag inte visste... Jag visste, att jag gick i en enda riktning och rakt uppför berget. För det var meningen, att jag skulle gå uppför berget och tornet satt precis på toppen av berget och jag hade ungefär sex engelska mil för att komma till det. Tänk bara, den där dimman klarnade upp, sex engelska mil, bara ett enda hål, så jag kunde se det!

¹⁴⁶ Och så bar jag min bössa i *den här* handen och höll upp *den här* handen, för jag hade nubbat fast ledningen på träden så där, då jag gick ner, telefonledningarna till kojan, så han kunde prata med sin hustru och sedan ringa ut därifrån, från berget. Och jag skulle hjälpa honom ta ner den den hösten. Och jag hade min hand uppe *så här* och sa: "Å, Gud, låt mig röra vid den där ledningen!" Gick, och min arm blev så öm, trött, så jag kunde knappt hålla upp den, och jag måste släppa ner den. Och jag flyttade bössan och satte den i *den där*, tog ett par steg tillbaka, så jag skulle vara säker på att inte missa den, räckte sedan upp min hand, började gå, gå. Det började bli sent, mörkt, vinden blåste. Å, jag fick tag i en gren, jag sa: "Det är den! Nej, det är inte den." Å, den gav... Låt den inte ge ett otydligt ljud!

¹⁴⁷ Efter en stund, just då jag var nästan färdig att ge upp, träffade min hand någonting. Oj, oj! Jag hade blivit funnen, då jag var vilse. Jag höll fast i den där ledningen. Jag släppte bössan rakt ner, tog av mig min hatt av mitt huvud och jag stod där. Jag sa: "Å, Gud, vilken känsla det är att bli funnen, då man är vilse!" Jag sa: "Ända fram till slutet på den här ledningen, ska jag aldrig släppa den. Jag ska hålla fast vid den här ledningen. Den kommer att leda mig raka vägen dit, där allt på den här jorden, som är mig kärt, ligger, just där nere. Min hustru och mitt lilla barn, som är utom sig, då de inte vet,

var jag är, inte vet, hur de ska göra upp eld, inte vet, vad de ska göra och vindarna blåser och grenar smäller och faller av träden." Jag vågade inte släppa den där ledningen. Jag höll i den där ledningen tills den ledde mig raka vägen dit, där allt, som var mig kärt på jorden, var.

148 Det där var en fasansfull upplevelse, och en mäktig upplevelse att hitta vägen ut, men det där var inte ens hälften av det. En dag var jag vilse i synden. Jag gick i kyrka efter kyrka och försökte finna Någonting. Jag gick till sjundedagsadventisterna, de sa till mig: "Håll Sabbaten, sluta äta kött!" Jag gick bort till baptistförsamlingen, första baptistförsamlingen, han sa: "Stå bara upp och säg till dem, att Du tror på Jesus Kristus, Guds Son, så ska jag döpa Dig, det är allt." Det fanns ingenting. Men en dag, ute i ett litet kolskjul, då jag höll mina händer uppräckt, fick jag tag i Någonting, eller jag ska säga, att Någonting fick tag i mig. Det var en Livlina, Guiden. Och Han har lett mig säkert så här långt, jag kommer inte att ta bort min hand från den där Ledningen. Jag håller mina händer i Honom. Låt trosbekännelser, samfunden göra vad de vill, jag håller mig till Guiden. För allt, som någonsin har funnits på jorden och allt, som är i Himmelen, som någonsin varit dyrbart för mig, finns vid slutet på den här Ledningen. Han har tagit mig säkert så här långt, jag kommer att lita på Honom resten av vägen. "Då Han, Den Helige Ande, har kommit, ska Han visa Er vägen och leda Er in i hela . . ."

149 Vänner, Det har fört mig dit jag är idag. Det har gjort mig till den jag är. Jag kan med glädje presentera Det för Dig. Det är den ende Guide, som jag vet någonting om, här på jorden eller Där Uppe. Han är min Guide, då jag går på jakt. Han är min Guide, då jag går och fiskar. Han är min Guide, då jag talar med någon. Han är min Guide, då jag predikar. Han är min Guide, då jag sover.

150 Och då jag ska dö, kommer Han att stå vid floden. Han kommer att leda mig över den sträckan. "Jag ska inte frukta någonting ont, för Du är med mig. Din käpp och Din stav, de kommer att leda mig rätt och visa mig vägen över floden."

Låt oss be!

151 Himmelske Fader, jag är så tacksam för Guiden, Den som leder mig. Å, ibland, Fader, då jag inte kan höra honom hos mig, blir jag rädd. Jag vill ha Honom nära mig, för jag vet inte när jag kommer att komma fram till floden. Jag vill, att Han ska vara nära mig. Lämna mig aldrig, Herre! Jag kan inte tala, jag kan inte predika, jag kan inte jaga i skogen, jag kan inte fiska på stranden, jag kan inte köra min bil, det finns ingenting jag kan göra utan Dig. Du är min Guide. Hur lycklig är jag inte att få tala om för den här församlingen ikväll, hur Du har lett mig i alla de här sakerna, hur Du har tagit mig med Dig!

152 Jag tänkte här om dagen, att för inte mer än några år sedan stod jag här nere på gatan, och för att min familj hade handlat fel, ville ingen tala med mig. Jag längtade efter gemenskap. Ingen ville ha någonting att göra med mig. De sa: "Hans pappa är spritsmugglare." Och, Herre, jag såg ingen, som ville tala med mig. Och jag älskar människor. Men en dag, då jag fick tag i den där Ledningen! Nu tycker jag, Herre, att jag måste smyga mig undan och komma ut i vildmarken, för att få litet vila. Vad åstadkom det? Inte personlighet, inte utbildning, jag har ingen. Utan det var Du, Herre. Du, Herre. Du har låtit mig sikta på målet, Du har låtit mig fånga den stora fisken, för att Du visste, att jag ville göra det. Du har gett mig fäder och mödrar. Du har gett mig bröder och systrar. Du gav mig min hälsa. Du gav mig en hustru. Du gav mig familj. Du är min Guide, Herre. Låt mig hålla Din hand, låt mig aldrig släppa! Om den ena handen blir trött, byter jag bara hand. Hjälp mig, Herre!

153 Och må nu varenda en här inne ta tag i samma Livlina, Herre, Den Helige Ande, som är vårt Liv, vår Liv-givande resurs. Och må Den leda oss alla till det där lyckliga Landet där borta, där livets strävan är över och vårt arbete på jorden är avslutat, och då kommer det inte längre att finnas någon hög ålder, inga svaga människor, inga fler slitsamma nätter, ingen mer gråt och bön, inga fler inbjudningar till altaret, utan vi kommer att vara unga för alltid där, sjukdom och sorg kommer aldrig mer att finnas till. Där kommer inte att finnas någon synd mer och vi kommer att leva i Guds rättfärdighet genom alla tidsåldrar, som ska komma, genom en oändlig Evighet. Ge oss det, Fader!

154 Och nu, Fader, om det finns någon här inne ikväll, som aldrig har fått tag i den där Livlinan, må de finna Den just nu! Och må Den Helige Ande, som har visat vägen. . . Och jag kan säga av hela mitt hjärta, med min hand på Ditt Ord: Han har alltid haft rätt. Jag har fel många gånger. Men Han har rätt. Låt Honom stanna hos mig, Herre. Låt mig stanna hos Honom. Och må andra här inne, som inte känner Honom ikväll, må de ta tag i Hans oföränderliga hand, så att de kan bli visade vägen fram.

155 Och en dag kommer vi ut till floden. Det kommer att vara dimmigt den morgonen också. Den gamla sjön kommer att ryta, den gamla Jordan, bränningarna bryter, döden kväver livet ur oss. Men, Gud, jag — jag kommer inte att vara rädd. Jag ordnade det för länge sedan. Jag vill bara ta av mig hjälmen, som en krigare, vända mig om, se bakåt längs stigen för att se vad den där Ledningen har lett mig till. Se all vildmark jag har kommit igenom och vartenda törnesnår och varenda stenhög, som jag slog mig på, men jag höll i Ledningen. Som Du sa, poeten sa det: "Några genom vattnen och några genom floderna, några genom svåra provningar, men alla genom Blodet." Och jag vill ta Det Här, det gamla Svärdet

här, som har skyddat mig längs vägen, och sticka det tillbaka i Sin skida, ropa ut: "Fader, skicka över båten i förmiddag, jag kommer hem!" Du kommer att vara där, Herre. Du lovade det. Du kan inte svika.

¹⁵⁶ Välsigna var och en, som är här nu! Och om de inte vet, hur man ska hålla i den här Ledningen, och aldrig har rört vid Den, må heliga händer räckas upp nu, behövande händer, längtande händer, och röra vid den Livlina, som ska leda dem till deras hjärtas begär, fullkomlig frid och tillfredsställelse, vila i Kristus.

¹⁵⁷ Med våra huvuden böjda, skulle det finnas en hand, som skulle räckas upp och säga: "Låt mig! Håll min hand!"? Å, Gud välsigne Dig!

Då vägen blir dyster, käre Herre, dröj kvar nära,
Då mitt liv är nästan slut.
Vid floden ska jag stå, styr mina fötter, håll min hand,
Ta min hand, käre Herre, led mig fram!

¹⁵⁸ Skulle det finnas ännu en, som räcker upp sin hand, säger: "Herre, jag vill känna beröringen av Livlinan ikväll. Jag vill känna, att Kristus har förlåtit mig mina synder och jag vill vara en ny skapelse från och med den här stunden."? Gud välsigne Dig! Skulle det finnas en till, som säger: "Låt mig röra vid Dig, Herre! Låt mig förlora mig själv!"? Gud välsigne dig, syster! "Låt mig förlora mitt jag, och finna det, Herre, i Dig!" Gud välsigne Dig! Och Gud välsigne Dig! Det där är riktigt. "Låt mig förlora mitt jag, Herre! Låt mig glömma!" Gud välsigne Dig, broder! "Låt mig..." Gud välsigne Dig, syster! "Låt mig bara förlora all min kunskap!" Gud välsigne Dig, syster! Lita inte på människo-gjorda planer! Följ Guiden, Han ska leda Dig in i hela Sanningen. "Led mig, Herre Jesus, led mig!" Gud välsigne Dig där bak! Å, det är många händer, som har varit upp och vill ha frälsning. Nu medan vi är...

¹⁵⁹ Altaret här, man kan inte bjuda in till altaret, för det sitter folk över hela det. Men Han är just där. Ni vet mycket väl, att då Ni räckte upp Era händer, hände någonting i Era hjärtan. Jesus sa: "Den som hör mina Ord och tror på Honom, som sände mig, har evigt Liv." Menar Du det? Då finns bassängen här fylld med vatten. Det kommer att finnas gott om tid för dop. Låt oss be!

¹⁶⁰ Vår Himmelske Fader, det här lilla uppstyckade Budskapet ikväll genom en hes röst, Den Helige Ände måste ha gått ut någonstans. Den gick dit Den var förutbestämd, och det var många, Herre, ikväll, en femton eller tjugo räckte upp sina händer, att de behöver Guiden. De inser, att de försöker lura sig själva. De försöker säga: "Jag är all right.", men långt nere

i djupet vet de, att de inte är det. Och de vill känna Dig, Herre. De vill ha Guiden. De vill skriva under. Du är aldrig fulltecknad. De vill skriva på för den här resan. De vet inte, hur de ska komma dit. Ingen vet hur man ska ta dem dit, Du är Den Ende. De kommer för att få Guds föreskrivna Guide, Den Helige Ande. De har räckt upp sina händer.

¹⁶¹ Å, Helige Ande och Guide, kom ner över dem! Förlåt varenda synd! Benåda deras orättfärdigheter. Ta in dem i Kristi Kropp ikväll, där de kan känna Guds ström flöda genom den där Ledningen, som kommer att leda dem vidare ner till Jordan och över Jordan till det utlovade Landet. Må de följa tätt efter Ordet! Ordet säger: "Omvänd Er och bli sedan döpta i Jesu Kristi Namn!" Må de inte försöka på något annat sätt! Må de följa tätt efter Ordet, för Han är Den Ende, som kommer att visa vägen. Det där är — det där är trappan man måste kliva uppför tills vi kan få tag i Guiden. Bevilja oss det, Herre! Må de vara Dina! De är i Dina händer nu, som troféer, ingen människa kan rycka ut dem. Jag tror, att Du kommer att ta dem, som frälsta människor. Jag tror, att då de räckte upp sina händer, kunde de inte ha gjort det av sig själva, med mindre Någoting talade till dem. Det var Du, Helige Ande och Guide.

¹⁶² De ser, att stunden närmar sig, dimman kommer över jorden, mäktiga trosbekännelser och — och saker förenar sig, kyrkorna sammansvärjer sig, kommer tillsammans. Och, å Gud, hur försöker de inte säga: "Alla, som har någon egenhet, kommer att bli tvungna att fara härifrån och fara till Alaska." Och alla de här sakerna, som de hotar med, det är inte nytt för oss, den store Guiden har visat oss det på Ordets väg. Vi går just igenom den delen av Det.

¹⁶³ Fader Gud, Du talade till dem ikväll och jag ger dem till Dig nu som Ordets troféer. I Jesu Namn.

¹⁶⁴ Nu ligger det på bordet här, Fader, näsdukar, det är för sjuka människor, något litet barn, kanske, någon mor, någon syster, någon bror, till och med små hårnålar instuckna i dem. Och nu håller jag upp dem intill mig. Nu undervisas vi i Bibeln om, att de tog handkläden och förkläden från Paulus' kropp och sjuka människor blev helade, orena andar för ut ur människor. Nu inser vi, Herre, att Paulus var en människa, han var bara en människa. Men det var Den Helige Andes smörjelse, som var över honom, som välsignade kläderna, och den tro människorna hade på att han var Din apostel. Nu har Paulus tagits ifrån oss, men inte Guiden, Han är fortfarande här. Och, Gud, jag ber, att Du ska välsigna de här näsdukarna och må Guiden leda dem till platsen för den där fullständiga kapitulationen!

¹⁶⁵ Vi får åter veta, att då Israel följde sin Guide och de kom ända ner till Jordan, ända ner (rättare sagt) till Röda Havet. Blev de stoppade just då de gjorde sin plikt och Guiden ledde dem dit ner. Varför? För att visa Sin härlighet. Och då allt

hopp var ute, då tittade Gud ner genom den där Eldstoden, och till och med det gamla Döda Havet blev skrämt och hon rullade bakåt och en väg banades för Israel att vandra över till det utlovade landet.

¹⁶⁶ Sannerligen, Herre, Du är fortfarande samme Gud. De här människorna är kanske kristna, kanhända är de precis på pliktens väg, men de har blivit förda till denna inträngda plats, där sjukdom har trängt in dem i ett hörn. Titta ner genom Jesu Blod ikväll, så att djävulen blir rädd, han kommer att dra sig tillbaka, och Dina barn kommer att komma över till den goda hälsans löfte. Bevilja oss det, Fader! Jag sänder dem från min kropp till deras i Jesu Kristi Namn.

¹⁶⁷ Jag lyfter den här församlingen inför Dig, genom tron tar jag dem med mig ända till Guds härliga altare där i Himmelen. För vartenda sjukdomsbehov, vad de än har, som är fel, vad som än är fel i deras liv var som helst, Gud, rena dem, gör dem till Dina. Hela dem, Fader! Och må den Kraft, som lät Jesus uppstå från graven, uppliva deras dödliga kroppar och göra dem till nya skapelser i Kristus! Ge dem god hälsa och styrka att tjäna Dig!

¹⁶⁸ Kom ihåg mig, å Herre! Jag är Din tjänare. Hjälp mig, jag står i behov av förbön. Och jag ber, att Den Helige Ande ska visa oss vägen och använda oss och leda oss till den dag vi ser Jesus Kristus ansikte mot ansikte vid Hans härliga Tillkommelse, då vi möter Honom i luften vid Borttryckelsen. I Kristi Namn ber vi om det. Amen.

Jag älskar Honom, jag . . . (Gör Ni?)
För att Han först älskade mig
Och köpte min frälsning
På Golgatas träd.

¹⁶⁹ Om Ni nu inte älskar varandra, som Ni har sett, hur ska Ni kunna älska Honom, som Ni inte har sett? Då vi nu sjunger *Jag älskar Honom*, låt oss ge vår granne ett hjärtligt kärlekens handslag!

Jag älskar Honom, . . .

[Broder Branham skakar hand med dem runt honom. — Utg.] Gud välsigne Dig, broder Neville! [Församlingen fortsätter att sjunga.]

På Golgatas träd.

Låt oss nu räcka upp våra händer till Honom!

Jag älskar Honom, Jag älskar Honom
För att Han älskade mig först
Och köpte min frälsning
På Golgatas träd.

¹⁷⁰ För en god sång, skulle Ni vilja höra en? Jag förstår, att vi har en evangelistsångledare från Indianapolis här. Jag tror han sjunger i Cadle Tabernacle. Är det riktigt? All right, sir. Det är

hans plats, i Cadle Tabernacle. Hur många kommer ihåg E. Howard Cadle? Oj, oj! Gud, låt hans kära själ få vila! Luftens sångfågel, en kvinna, som jag älskade att höra sjunga mer än någon annan jag har hört sjunga i nästan hela mitt liv, var fru Cadle, då hon sjöng: "Innan Du lämnade Ditt rum i morse, tänkte Du på att be i Kristi, vår Frälsares, Namn som en sköld idag?"

¹⁷¹ Precis tvärs över gatan där en morgon, i en liten tvårumsbarack, steg jag upp, skulle gå in och göra upp eld. Det ville inte brinna i kaminen. Och jag försökte få igång den och vinden kom ner, blåste ut den i ansiktet på mig. Och det var kallt och jag var nästan genomfrusen. Och rimfrost över hela golvet och jag var barfota och försökte få igång den här lilla plåtkaminen med ett litet kaminrör på. Och jag bara . . . Meda och jag hade bara varit gifta en liten tid. Och jag försökte, den gamla veden var sur och ville inte brinna och jag satt där, jag tänkte: "Oj, oj! Jag ska försöka igen." Måste gå till arbetet och höll på att fläkta den där gamla kaminen så där. Och jag sträckte mig bort och slog på radion och hon började sjunga: "Innan Du lämnade Ditt rum i morse, tänkte Du på att be", jag bara föll ner på golvet: "i Kristi, vår Frälsares, Namn som en sköld idag?" Å, så jag älskar att höra den där kvinnan!

¹⁷² Då jag går över floden en gång, tror jag, att jag kommer att höra fru Cadle sitta där borta. Ni vet, jag har alltid gjort en överenskommelse. På den här sidan om floden finns det alltid gröna Trädet, Ni vet, Livets Träd och borta på andra sidan om floden finns det en änglakör, som sjunger dag och natt, för det finns ingen natt där, sjunger hela dagen, ser Ni. Jag ska finna mig en plats och bara luta mig tillbaka och lyssna till den. Jag tror jag kommer att få höra fru Cradle sjunga där borta.

¹⁷³ Gud välsigne vår broder! Jag glömde hans namn. Vad är det, broder? [Brodern säger: "Ned Woolman." — Utg.] Broder Ned Woolman kommer att sjunga för Er nu. Broder Woolman, glad att få ha Dig här ikväll. [Broder Woolman sjunger *Mitt hjärtas kapell*.]

EN GUIDE SWD62-1014E
(A Guide)

Detta Budskap av Broder William Marrion Branham, ursprungligen framburet på engelska söndag kväll den 14 oktober 1962 i Branham Tabernacle i Jeffersonville, Indiana, U.S.A., har tagits från en inspelning på magnetband och tryckts oavkortat på engelska. Denna svenska översättning trycktes och distribuerades av Voice Of God Recordings.

SWEDISH

©2013 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Copyright

Alla rättigheter förbehållna. Denna bok får skrivas ut på en hem-skrivare för personligt bruk eller för att delas ut gratis, som ett redskap för att sprida Jesu Kristi Evangelium. Denna bok får inte säljas, reproduceras i stor mängd, laddas upp till en webb-sida, lagras i datasystem, översättas till andra språk eller användas för att be om pengar utan uttrycklig skriftlig tillåtelse från Voice Of God Recordings®.

För ytterligare information, v. g. kontakta:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org